Truman Capote

Tiffany'de Kahvaltı*

Türkçesi: Meral Alakuş

2. BASKI

*SEL

***SEL** YAYINCILIK
Piyerloti Cad, 11/3 Çemberlitaş - İstanbul
Tel (0212) 516 96 85

http://www.selyayincilik.com
E-mail: halklailiskiler@selyayincilik.com

SATIŞ - DAĞITIM
Çatalçeşme Sokak. No: 19, Giriş Kat
Cağaloğlu - İstanbul
E-mail: siparis@selyayincilik.com
Tel. (0212) 522 96 72 Faks: (0212) 516 97 26

***SEL** YAYINCILIK 273
ISBN 978-975-570-279-7

TİFFANY'DE KAHVALTI
Truman Capote
Roman

Türkçesi Meral Alakuş

Özgün Adı
Breakfast at Tiffany's

Genel Yayın Yönetmeni: İrfan Sancı
Editör: Ayşe Ece
Kapak tasarımı: Savaş Çekiç
Teknik hazırlık: Gülay Tunç

Birinci Baskı: Ocak 2008
Üçüncü Baskı: Ocak 2014

Baskı ve Cilt: Yaylacık Matbaası
Fatih Sanayi Sitesi, 12/197-203
Topkapı-İstanbul, 567 80 03

Sertifika No: 11931

Truman Capote

Tiffany’de Kahvaltı

Türkçesi: Meral Alakuş

Geçmişte yaşadığım semtler ve evler beni hep kendilerine çeker. Örneğin, East Seventies'de cephesi kırmızı tuğlayla kaplı bir apartman vardır. Savaşın ilk yıllarında New York'ta oturduğum ilk daire bu apartmandaydı. Tek odalı dairem, tavan arası eşyalarıyla döşenmişti; kanepe ve kabarık minderli iskemleler, sıcak yaz günlerindeki tren yolculuklarını hatırlatan kırmızı renkli, kaşıntı veren kadife bir kumaşla kaplıydı. Duvarlar alçıdandı, sarımtırak bir tütün rengine boyanmıştı. Her yerde, banyoda bile, yıllar içinde kahverengi çizgilerle lekelenmiş kalın sütunlar vardı. Dairenin tek penceresi yangın merdivenine bakıyordu. Tüm bu özelliklerine rağmen, cebimdeki anahtara her dokunduğumda ruhum coşkuyla dolardı. Kasvetli bir havası vardı kuşkusuz, ancak yine de orası benim ilk evimdi. Kitaplarım oradaydı, uçlarının açılmasını bekleyen bir kavanoz dolusu kalem ve hayal ettiğim gibi bir yazar olmak için gerekli gördüğüm her şey oradaydı.

O günlerde, Holly Golightly üzerine bir şeyler yazmak hiç aklıma gelmemişti. Şimdi bile gelmezdi ama, Joe Bell ile yaptığım bir konuşma, onunla ilgili bütün anılarımı yeniden canlandırdı.

Holly Golightly, kırmızı tuğla binadaki kiracılardan biriydi, benim dairemin tam altındaki dairede oturuyordu. Joe Bell'e gelince, o da Lexington Avenue'nün köşesindeki barı işletmekteydi, hâlâ da bu işe devam ediyor. Hem Holly, hem de ben, günde altı yedi kez buraya giderdik. Her zaman içki içmeye değil, kimi zaman da telefon etmeye. Savaş yıllarında eve telefon bağlatmak çok güçtü. Üstelik Joe Bell başkalarına gelen telefonlara cevap verip mesajları almakta çok başarılıydı; Holly için hiç de küçümsenemeyecek bir iyilikti bu, çünkü ona pek çok mesaj bırakılırdı.

Bütün bunlar çok uzun bir zaman önce yaşandı; Joe Bell'i görmeyeli yıllar geçmişti, ta ki geçen haftaya kadar. Arada bir haberleşmiştik, o semtten geçerken de Joe'nun barına uğradığım olmuştu. Aslında Joe ile ben hiçbir zaman çok yakın arkadaş olmamıştık; ama önemli bir ortak özelliğimiz vardı: İkimiz de Holly'nin arkadaşıydık. Joe Bell geçinilmesi zor bir insandır, kendisi bunu bekârlığına ve midesinin sık sık bozulmasına bağlar. Onu tanıyan herkes Joe ile sohbet etmenin çok güç olduğunu söyler. Eğer Joe'nun saplantılarını siz de benimsemiyorsanız onunla konuşmanız mümkün değildir. Bu saplantılardan biri, Holly Golightly'dir. Ötekiler ise

şunlardır: buz hokeyi, av köpekleri, *Our Gal Sunday* (on beş yıldır dinlediği bir radyo piyesi), Gilbert ve Sullivan —bunlardan birinin, hangisi olduğunu hatırlamıyorum ama, akrabası olduğunu iddia eder.

Geçen Salı akşamüstü, telefon çalıp da, "Ben Joe Bell" diyen sesini duyduğumda konuşmanın Holly ile ilgili olacağını kestirmiştim. Joe bunu açıkça dile getirmedi. Yalnızca "Hemen buraya gelebilir misin? Çok önemli!" dedi. Boğuk sesinde bir heyecan tınısı vardı.

Şiddetli bir Ekim yağmurunun altında taksiye bindim; yolda, Holly'nin orada olabileceğini, onu yeniden görebileceğimi bile düşündüm.

İçerde bar sahibinden başka kimse yoktu. Joe Bell'in barı, Lexington Avenue'deki öteki barlarla karşılaştırıldığında sessizdir. Burada ne televizyon, ne de neon ışıkları vardır. İki eski ayna caddenin görüntüsünü yansıtır. Barın arkasındaki duvarda göze çarpan oyuk, her zaman taze çiçeklerle dolu bir vazoya ev sahipliği yapar, etrafı da ünlü hokey oyuncularının fotoğraflarıyla çevrilidir. Joe Bell, vazodaki çiçekleri bir ev kadını titizliğiyle düzenler. O gün içeriye girdiğimde de tam olarak bunu yapıyordu.

Vazoya bir kılıç çiçeği yerleştirirken "Tabii," diye söylendi, "tabii, seni buraya ne diyeceğini duymak için çağırdım. Tuhaf bir şey. Çok tuhaf bir şey oldu."

"Holly'den haber mi aldın?"

Sanki ne cevap vereceğini bilemiyormuş gibi çiçeklerden birinin yaprağını okşamaya başladı. Joe'nun biçimli kafasını kalın telli, beyaz saçlar süsler; kemikli ve eğri yüzü, ondan daha uzun boylu birine daha çok yakışırdı. Sürekli güneşin altındaymış gibi koyu bir ten rengi vardı. Yüzü kızardı. "Doğrusunu istersen, kendisinden haber aldım diyemem. Demek istiyorum ki, bilmiyorum. İşte bu yüzden senin ne diyeceğini merak ediyorum. Bir dakika dur da, sana bir içki hazırlayayım. Yeni bir şey. Bunun adı Beyaz Melek," diyerek yarım ölçek votka ve yarım ölçek cini vermut eklemeden karıştırdı. Ben içkimi yudumlarken Joe Bell de elindeki nane şekerini emerek ayakta duruyor, kafasında bana söyleyeceklerini kuruyordu. Sonra: "Bay I. Y. Yunioshi diye birini hatırlıyor musun? Japon adam vardı ya, onu hatırlıyor musun?" dedi.

Bay Yunioshi'yi çok iyi hatırlayarak, "Kaliforniya'dan gelen adam", dedim. Bay Yunioshi, sinema dergilerinden birinde fotoğrafçıdır; ben onu tanıdığım zaman, kırmızı tuğla binanın en üst katında oturuyordu.

"Kafamı karıştırıp durma, tek sormak istediğim, bu dediğim adamı tanıyor musun? Tamam! Dün gece vals yapa yapa buraya gelen kimdi dersin? Bizim Bay Yunioshi'nin ta kendisi. Neredeyse iki yıldır görmemiştim onu. Bil bakalım bu iki yıl boyunca neredeymiş?"

"Afrika'da."

Joe Bell nane şekerini emmeyi bıraktı, gözleri küçüldü. "Sen nereden biliyorsun bunu?"

"Winchell'de okudum." Gerçekten de okumuştum.

Kasayı düğmesine basarak açtı, içinden kahverengi bir zarf çıkardı. "Peki öyleyse, Winchell'de bunu da gördün mü, söyle bakalım."

Zarfın içinde, birbirinin hemen hemen aynı olan, ancak değişik açılardan çekilmiş üç fotoğraf vardı. Patiskadan dikilmiş bir etek giymiş, ince uzun boylu bir zenci, yüzünde utangaç fakat gururlu bir gülümsemeyle, elindeki tuhaf tahta heykeli gösteriyordu: Oyma işi uzun bir baş, bir kız başı; saçları ipek gibi parlak ve genç bir erkeğinki gibi kısa, boyna doğru incelen yüzündeki parlak gözleri ise çok iri ve çekik, geniş ve abartılı çizilmiş ağzı palyaçoların büyük ağızlarını andırıyor. İlk bakışta bu, çok ilkel bir tahta oyma işine benziyordu, ama daha dikkatli bakınca hiç de öyle değildi. Bu heykel, Holly Golightly'nin tıpatıp bir kopyasıydı. Hareket etmeyen, siyah bir şey ona ne denli benzeyebilirse.

Joe benim şaşkınlığımdan duyduğu hoşnutluk içinde: "Şimdi buna ne diyorsun?" dedi.

"Ona benziyor."

"Dinle, beni" diye elini sertçe tezgâha vurdu, "bu *O'dur.* Şu an ben senin karşında nasıl duruyorsam o da işte bizim karşımızda böyle duruyor. Küçük Japon da onu görür görmez Holly olduğunu anlamış."

"Onu mu görmüş? Afrika'da?"

Fotoğraflardan birinin arkasını çevirerek, "Yok, aslında yalnızca heykeli görmüş. Fakat bu aynı şey demektir. Al, gerçekleri kendin oku!" dedi.

Fotoğrafın arkasında şunlar yazılıydı: Oyma tahta işleri, S Kabilesi, Tococul, Doğu Anglia, Noel, 1956.

"Japon anlattı bana her şeyi," dedi; öykü şuydu: Noel günü Bay Yunioshi elinde fotoğraf makinesiyle Tococul'da dolaşıyormuş. Kimsenin varlığından bile haberdar olmadığı bir köymüş orası. Bahçelerinde maymunlara, çatılarında da şahinlere ev sahipliği yapan toprak kulübelerden başka bir şey yokmuş. Oradan ayrılmaya karar verdiği sırada, bir kapının önünde bağdaş kurmuş, elindeki bastona maymun suratlarından oymalar yapan zenciyi görmüş. Bay Yonioshi'nin hoşuna gitmiş bastondaki oyma maymun suratları, adamın yaptığı öteki oymaları görmek istemiş. Bunun üzerine zenci ona kızın başının oyma heykelini göstermiş. Joe Bell'e dediğine göre, Bay Yunioshi, rüya gördüğünü düşünmüş o an. Heykeli satın almak istediğinde, zenci eliyle apış arasını kapayarak (bu, kişinin elini kalbine götürmesiyle eşanlamlı, ince bir hareket olmalı), "hayır" demiş. Yarım kilo tuz ile on dolar, bir kol saati, bir kilo tuz ve yirmi dolardan hiçbiri adamı kararından caydırmamış. Bay Yunioshi, bu oyma başın nasıl yapıldığını öğrenmek için elinden gelen her şeyi yapmaya kararlıymış. Zenci, tuz ve kol saati karşılığında yarı Afrika dili, yarı İngilizce ve bir parça da el işaretleriyle olayı anlatmış. O yılın ilkbaharında, çalıların arasından, atla dolaşan üç beyaz çıkmış. Genç bir kadınla iki adam. Gözleri yüksek ateşten kıpkırmızı olmuş bu iki adam, soğuktan titredikleri uzaklardaki bir kulübeye birkaç hafta boyunca kapatılmışlar. Tahta oymacısını beğenen genç kadın ise bu süre boyunca onun yatağını paylaşmış.

Joe Bell, hafif bir tiksintiyle, "Olayın bu kısmına inanmıyorum," dedi. "Biliyorum, o çok farklıydı, ama bunu yapacak kadar ileri gideceğini sanmıyorum."

"Evet, sonra?"

"Sonra hiç!" diyerek omuzlarını silkti, "günün birinde atına binmiş ve geldiği gibi gitmiş."

"Yalnız mı, yoksa iki adamla birlikte mi?"

Joe Bell gözünü kırptı. "İki adamla birlikte, sanırım. Japon, ülkenin altını üstüne getirip her yerde kızı sormuş. Fakat hiç kimse onu görmemiş."

Joe Bell, benim duyduğum hayal kırıklığının kendisini de sardığını hissetti yavaşça ve buna teslim olmayı reddetti. "Kabul etmek gereken bir şey var ki, o da yıllardır..." —parmaklarını saydı tek tek, yetmedi— "ondan aldığım tek *doğru* haber bu. Bütün umudum, umudum onun sonunda zengin olmasıdır. Olmuştur herhalde. Afrika'da öyle dolaşabilmek için zengin olmak gerek."

Söylediğime kendimde inanarak, "Belki de Afrika'ya adımını bile atmadı," dedim. Fakat yine de onu orada dolaşırken hayal edebiliyordum, tam da onun gideceği türden bir yerdi. Sonra oyma baş heykel vardı ortada. Fotoğraflara tekrar baktım.

"Madem o kadar çok biliyorsun söyle bakalım, o şimdi nerede olabilir?"

"Ölmüş. Ya da bir akıl hastanesinde. Ya da evlenmiş. Sanırım evlenip durulmuştur. Belki de bu şehirde yaşıyordur."

Bir dakika düşündü. Başını sallayarak, "Hayır," dedi. "Dediğin mümkün değil. Eğer bu şehirde olsaydı, onu mutlaka görürdüm. Benim gibi yürümeyi seven, on on iki yıldır sokakları arşınlayıp duran bir adamı düşün; bütün bu yıllar boyunca da adamın gözleri tek bir kişiyi arıyor ve onu hiçbir zaman bulamıyor. Bu gerçek, onun bu şehirde olmadığını kanıtlamaz mı? Onun parçalarını görüyorum hep orada burada, düz küçük kalçasıyla hızlı ve dimdik yürüyen her sıska kıza o diye bakıyorum..." Yüzünü dikkatle incelediğimi fark edince durakladı. "Onun yüzünden delirdiğimi mi düşünüyorsun?"

"Yok öyle bir şey, sadece ona âşık olduğunu bilmiyordum. Böyle âşık olduğunu."

Bunu söyler söylemez pişman oldum. Bakışlarından sinirlendiği belliydi. Fotoğrafları toplayarak zarfa koydu. O sırada ben de saatime baktım. Yetişmem gereken bir yer yoktu, ama gitme vaktimin geldiğini düşündüm.

Bileğimi sıkıca tutarak "Dur," dedi. "Tabii ki sevdim onu. Fakat bu ona dokunmak istediğim anlamına gelmez," dedi ve hiç gülümsemeden ekledi: "İşin o yanını düşünmediğimden değil. Bu yaşımda bile. Ocak ayının onunda altmış yedi yaşında olacağım. Şaşılacak bir gerçek, yaşlandıkça işin bu yönü aklıma daha çok takılıyor. Bunlar üzerinde gençken bile bu kadar

düşündüğümü hatırlamıyorum, şimdi ise iki dakikada bir. İnsan yaşlandıkça düşünceyi harekete geçirme gücünü yitiriyor belki. Belki de onun için her şey aklına takılıp büyük bir yük oluyor. Gazetede ne zaman yaşlı bir adamın kendini küçük düşürdüğünü okusam, bu yükten dolayı olduğunu bilirim. Fakat..." Bir ölçü viski koydu, bir yudumda yuvarladı, "ben kendimi hiçbir zaman küçültecek bir şey yapmam. Ve yemin ederim ki Holly'yle ilgili öyle bir şey aklımdan kesinlikle geçmedi. Kişi öyle bir şey düşünmeden de birini sevebilir. Sevdiğin insanları yabancı gibi tutabilirsin hayatında, arkadaşın olan bir yabancı gibi."

İki adam girdi içeri, bu da bana ayrılmak için uygun bir fırsat gibi göründü. Joe Bell kapıya dek arkamdan geldi. Bileğimi tekrar yakaladı, "İnandın mı buna?"

"Senin Holly'ye dokunmak istemediğine mi?"

"Afrika öyküsünü diyorum ben." O an öyküyü hatırlayamadım sanki, aklımda sadece onun at üstündeki görüntüsü vardı." Her neyse, bu şehirde değil o artık!"

Dışarıda yağmur durmuştu, ama havada yağmurdan kalma bir ıslaklık vardı. Köşeyi döndüm, kırmızı tuğla binanın bulunduğu cadde boyunca yürüdüm. Ağaçlarla kaplı bu caddede, yazın dalların serin gölgesi kaldırıma vururdu. Şimdi ise yapraklar sararmış, çoğu yere dökülmüştü. Yağmurdan kayganlaşmış yapraklar ayakkabıların altında hızla kayıyordu. Kırmızı tuğla bina caddenin ortasında, saat başlarını haber veren mavi kuleli kilisenin yanındaydı. Bina benim içinde yaşadığım günlerdeki gibi değildi, yenilenmişti. Eski buzlu cam kapının yerini şık bir siyah kapı almıştı, pencerelerde de gri renkli güzel kepenkler vardı. Benim zamanımdan orada oturan kimse kalmamıştı, her öğleden sonra Central Park'a paten kaymaya giden boğuk sesli soprano Madam Sapphia Spanella'dan başka... Madamın hâlâ orada oturduğundan emindim, çünkü apartmana girip posta kutularına göz atmıştım. Holly Golightly diye birinin bu apartmanda oturduğunu da ilk kez posta kutularından öğrenmiştim.

O apartmana taşınmamın üzerinden bir hafta geçmişti ki iki numaralı dairenin posta kutusuna iliştirilmiş tuhaf bir kart gördüm. Kartta şık bir el yazısıyla şöyle yazılıydı: *Bayan Holiday Golightly* ve alt köşede *Travelling*

(gezgin). Bu sözcükler çok uyumlu bir ses oluşturmuştu kulağımda: *Bayan Holiday Golightly, Travelling.*

Bir gece on ikiyi epey geçe, Bay Yunioshi'nin sesiyle uyandım. En üst katta oturduğu için, öfkeli ve sert sesi yukarıdan tüm binanın içine yayıldı. "Bayan Golightly, buna artık bir son vermek zorundasınız."

Merdivenlerin dibinden yukarıya doğru fışkıran ses genç, rahat ve neşeliydi. "Oh, sevgilim, *özür dilerim,* kahrolası anahtarı kaybettim yine."

"Durmadan benim zilimi çalıp duramazsınız. Lütfen, lütfen kendinize bir anahtar yaptırın."

"Fakat hepsini kaybediyorum."

"Ben çalışan biriyim. Geceleri uyumak zorundayım," diye bağırdı Bay Yunioshi. "Fakat siz gece yarısı benim zilimi çalıp duruyorsunuz."

"Ah, *sinirlenmeyin,* sevgili küçük adam, bir daha *yapmam.* Eğer kızmayacağınıza söz verirseniz..." Sesi daha yakından geliyor, merdivenleri tırmanıyordu, "daha önce konuştuğumuz gibi, o resimleri çekmenize izin verebilirim."

Bu arada ben de yatağımdan kalkıp dairemin kapısını iki parmak aralamıştım. Bay Yunioshi'nin sessizliğini işitebiliyordum; çünkü bu sessizliğe duyulabilir bir soluk alıp verme sesi eşlik ediyordu.

"Ne zaman?" diye sordu.

Kız güldü. Sözcükleri ağzında yuvarlayarak, "Bir gün," diye cevap verdi.

"Herhangi bir gün yani," diye mırıldanan Bay Yunioshi kapısını kapadı.

Kat koridoruna çıkıp kendimi göstermeden, fakat aşağıyı da yeteri kadar görebileceğim şekilde merdiven parmaklığına dayandım. Kız hâlâ merdivenlerdeydi, şimdi koridora çıktı; oradaki ışık, kızın oğlan gibi kesilmiş saçlarının koyu dalgaları, gümüş ve sarı telleri üzerine düşmüştü. Yazın yaklaştığı, ılık bir akşamdı. Kızın üzerinde zarif, şık bir siyah elbise, ayağında siyah ayakkabılar, boynunda da sımsıkı dolanmış inci bir kolye vardı. Bütün bu şıklık ve zayıflığına karşın, sabah kahvaltısında yenen yulaf ezmesi gibi sağlıklı bir havası, sabun ve limon kokusunu andıran temiz bir görüntüsü, yanaklarında koyu pembe bir çekicilik vardı. Ağzı büyük, burnu havaya kalkıktı. Taktığı güneş gözlüğü gözlerini kapatmıştı. Çocukluğun

ötesinde bir yüzdü bu, yine de kadınlığa yakın bir yanı vardı. On altı ile otuz arasında herhangi bir yaşta olduğunu düşünebilirdim. Sonradan öğrendim ki on dokuzuncu yaş gününe iki ay varmış.

Yalnız değildi. Arkasından bir adam geliyordu. Adamın etli elinin onu kalçalarından yakalayışı biraz uygunsuzdu; ahlaki açıdan değil, estetik olarak. Adam kısa boylu ve şişmandı, yüzü koyu renkti, saçına briyantin sürmüştü, ince kumaştan elbisesinin yakasında soluk kırmızı bir karanfil takılıydı. Dairenin kapısına geldiklerinde Holly çantasında dikkatle anahtar aramaya başladı, bu arada kalın dudaklarını ensesine sürtmekte olan adama aldırmadı. En sonunda anahtarını bulup kapıyı açınca, adama saygıyla dönerek, "Tanrı seni korusun sevgilim —bana evime kadar eşlik ettiğin için çok teşekkür ederim," dedi. Adam yüzüne kapanan kapıyı görünce, "Hey, bebeğim," diye seslendi.

"Evet, Harry?"

"Harry öbür herifin adıydı. Ben Sid'im. Sid Arbuck. Beni beğeniyor musun?"

"Sana tapıyorum. Bay Arbuck. Ama şimdi iyi geceler deme vakti geldi, Bay Arbuck."

Bay Arbuck inanmayan gözlerle sımsıkı kapalı kapıya bakakaldı. "Hey, bebeğim, içeri alsana beni. Beni beğendiğini biliyorum bebeğim. Ben kadınların bayıldığı adamlardanım. Sırf senin için hiç *tanımadığım* beş arkadaşının hesabını ödemedim mi ben? İşte bu yüzden benden hoşlanman gerekmez mi? Sen beni beğeniyorsun, öyle değil mi, bebeğim?"

Kapıyı önce kibarca çaldı, sonra daha hızlıca. En sonunda, vücudu kamburlaşmış ve eğilmiş bir durumda kapıyı kırmak istercesine geriye doğru birkaç adım attı. Ama bunu yapmadı, yumruğuyla duvara vurarak merdivenlerden aşağıya doğru atıldı. Ta aşağıya indiği zaman kızın dairesinin kapısı açıldı.

"Ah, Bay Arbuck..."

Adam, yüzünü birden yumuşatan rahat bir gülümsemeyle geriye döndü; kız az önce şaka yapmıştı herhalde.

"Bir dahaki sefere bir kız sizden tuvalete gitmek için bozuk para isterse," diye hiç de şaka yapmayarak seslendi, "sözümü dinleyin, sevgilim;

sakın ona yirmi beş sent vermeyin."

Holly Golightly, Bay Yunioshi'ye verdiği sözü tuttu, en azından ben bir daha onun zilini çalmadığını biliyordum, çünkü o günden sonra sürekli benimkini çalmaya başladı, kimi zaman sabaha karşı saat ikide, kimi zaman üçte, kimi zaman da dörtte. Sokak kapısını açan düğmeye basmam için beni yatağımdan o saatlerde kaldırdığından ötürü hiç mi hiç utanmıyordu. Az sayıda arkadaşım vardı, üstelik hiçbiri de evime bu kadar geç gelmezdi, bu yüzden zili çalanın hep o olduğunu bilirdim. Ancak bu geç vakitte zil çalmaların başladığı ilk günlerde, kapıya hemen hemen hep kötü bir haber, bir telgraf alacağımı düşünerek gittim. Bayan Golightly, her seferinde, "Özür dilerim, sevgilim. Anahtarımı unutmuşum da," diye bağırırdı aşağıdan.

Tabii daha önce hiç tanışmamıştık. Merdivenlerde, caddede karşılaştığımızda o hep beni görmezlikten gelmişti. Hep güneş gözlüğü takar, her zaman iyi giyinirdi; giysilerinin sadeliğinde bile yüksek beğeninin izleri vardı, maviler, griler ve dikkat çekici renklerden kaçış onu, o güzel görüntüsünü, öylesine parıldatırdı ki. Onu bir fotoğrafçının modeli sanabilirdiniz ya da bir genç bir oyuncu. Fakat eve dönüş saatlerinden de anlaşılacağı üzere, ikisini de yapmaya zamanı yoktu.

Ona ara sıra semtin dışında da rastlardım. Bir gün, beni görmeye gelen bir akrabamla Kulüp 21'e gitmiştik. Orada, seçkin bir masada, Bayan Golightly dört adamla oturmuş, çevresindekileri hiç umursamadan saçını fırçalıyordu; adamların arasında Bay Arbuck yoktu, ancak ondan farklı bir görüntüsü de yoktu hiçbirinin. Holly'nin yüzündeki ifade, düşüncesizce esnemesi, öyle bir yerde yemek yediğim için duyduğum heyecanı bastırmama yardımcı olmuştu. Başka bir gece, yaz ortalarında odamın sıcaklığı yüzünden kendimi sokaklara atmıştım. Third Avenue'den aşağıya doğru yürüyerek, Fifty First Street'teki antikacı dükkânına gittim. Bu dükkânın vitrininde çok beğendiğim bir şey vardı: saraya, minareli bir camiye ya da konuşkan papağanların içine dolmasını bekleyen bambu odalara benzeyen bir kuş kafesi. Fiyatı üç yüz elli dolardı. Eve dönerken P. J. Clark'ın salonunun önünde toplanmış taksi şoförlerini gördüm. Onları

buraya çeken şey, herhalde, viskiden gözleri dönmüş şen Avusturyalı subayların bariton sesleriyle söyledikleri 'Waltzing Matilda' olmuştu. Şarkı söylerken, kaldırımda bir kızla döne döne dans etmek için sıra bekliyorlardı; Bayan Golightly, onların kollarında hafif bir eşarp gibi uçuyordu.

Bayan Golightly, gece sokak kapısını açmakla görevli kişi olduğum dışında benimle ilgili hiçbir şey bilmese de, o yaz boyunca ben onunla ilgili epey bilgi sahibi oldum. Kapısının dışındaki çöp kutusunu inceleyip resimli dergiler, astroloji haritaları ve gezi broşürleri okuduğunu öğrendim; Picayunes adlı pek bilinmeyen bir sigara içiyor, süzme yağsız peynir ve etimek yiyor, farklı renklerde ışıldayan saçını kendisi boyuyordu. Aynı kaynak, onun bir belalısından aşk mektupları aldığını ortaya çıkardı. Kitap sayfalarının arasına işaret koymak üzere, o mektuplardan şeritler halinde yırtılmış kâğıtlar gördüm. Ara sıra o şeritlerden birini yürütürdüm. Bu kâğıt parçalarının üzerinde en çok tekrar edilen sözcükler *hatırla, seni özlüyorum, yağmur, lütfen yaz, bela ve Tanrının belası, yalnızım ve aşk* idi.

Bir kedisi, bir de gitarı vardı. Güneşin parlak olduğu günlerde saçını yıkar, kırmızıya çalan çizgileri olan tekir erkek kedisiyle birlikte yangın merdivenine oturur, saçlarını kuruturken başparmağıyla gitarının tellerine dokunurdu. Müziği her duyuşumda penceremin kenarına gider, orada sessizce dururdum. Çok güzel gitar çalardı, bazen şarkı da söylerdi. Sesi, ergenlik çağındaki bir oğlan çocuğunun kesik ve boğuk sesini andırırdı.

Filmlerdeki ünlü şarkıları bilir, Cole Porter ve Kurt Weill'i tanırdı; özellikle o yaz yeni olan ve her yerde söylenen *Oklahoma* şarkılarını severdi. Fakat kimi zaman öyle şarkılar çalardı ki, bunları nerede öğrendiğini düşünür, nereli olduğunu merak ederdim. Çam kokularını ve çayırları hatırlatan sert, yumuşak, serseri şarkılar. Bunlardan biri şöyleydi: *Uyumak istemem, ölmek istemem, gezmek isterim yalnızca, gökyüzünün çayırlarında.* Onu en çok mutlu kılan da bu olmalıydı ki saçı kuruduktan, güneş battıktan, karanlıkta pencerelerde ışıklar göründükten sonra bile bu şarkıyı söylemeyi sürdürürdü.

Onunla Eylül'de, sonbaharın üşüten rüzgârlarının estiği ilk akşamlardan birinde tanıştık. Sinemadan dönmüş, elimde bir kadeh viski ve en son çıkan

Simenon kitabıyla yatağa girmiştim; o kadar yorgundum ki, kalbimin atışlarını duyuncaya dek beni rahatsız eden ve gittikçe artan duygularımın nedenini bir türlü anlayamadım. Bu, önceden okumuş ve yazmış olduğum, fakat hiç tatmamış olduğum bir duyguydu. Gözleniyor olmak duygusu. Odada başka birinin bulunmasının verdiği duygu. Derken, pencerede ani bir vuruş, hayalet grisi bir görüntü. Elimdeki içkiyi döktüm. Bir an düşündüm, sonra yatağımdan fırlayıp pencereyi açtığımda karşımda Bayan Golightly'yi gördüm ve ona ne istediğini sordum.

Yangın merdiveninden içeriye girerken, "Aşağıda çok korkunç bir adam var," dedi. "Yani ayıkken tatlı, fakat şarabı yuvarlamaya başlayınca, işte o zaman aman Tanrım, tam bir canavar! Tiksindiğim bir şey varsa, o da ısıran adamlardır." Isırıldığını göstermek için gri hafif yünlü elbisesinin bir omzunu kaydırdı. Elbisenin altına bir şey giymemişti. "Sizi korkuttuysam özür dilerim. Canavar o kadar sıkıcı olunca pencereden dışarı çıktım. Sanırım o benim banyoda olduğumu düşünüyor. Onun ne düşündüğüne aldırdığım yok, canı cehenneme, yorulur ve uyuyakalır nasıl olsa birazdan. Tanrım, uyuması gerek, çünkü yemekten önce sekiz martini, bir fili yıkmaya yetecek kadar da şarap içti. İstersen beni dışarıya atabilirsin. Evine böyle aniden daldığım için şimdi çok utanıyorum senden. Şu yangın merdiveni de ne kadar soğukmuş. Sen de öylesine sıcak görünüyorsun ki. Tıpkı erkek kardeşim Fred gibi. Biz bir yatakta dört kişi uyurduk, soğuk gecelerde yalnız Fred kendisine sarılmama izin verirdi. Aklıma gelmişken, sana Fred desem kızar mısın?"

Odanın ortasına kadar ilerledi, orada bana bakarak durakladı. Daha önce onu kara gözlüğü olmadan görmemiştim, şimdi belliydi ki bu gözlük numaralıydı. Çünkü gözlerini bir kuyumcu gibi kısarak bakıyordu. Biraz mavi, biraz yeşil, üzeri kahverengi benekli, iri gözlerdi bunlar. Saçları gibi çok renkliydiler, saçları gibi gözleri de canlı ve ılık bir ışık saçıyordu. "Sanırım beni çok utanmaz buluyorsun, ya da çok deli ya da başka bir şey."

"Hiç de değil."

Umudu kırılmış gibi baktı. "Evet, öyle. Herkes öyle bulur. Ama ben aldırmam. Böyle olmak da iyidir."

Ayağı kırık, kırmızı kadife koltuğa oturdu, ayaklarını altına aldı, gözlerini daha belirgin bir şekilde kırpıştırarak odaya göz attı. "Bu korkunç odada nasıl yaşıyorsun?"

Bu söylediği hiç hoşuma gitmemişti, fakat "Ah, insan her şeye alışabiliyor," dedim. Aslında ben dairemden memnundum.

"Ben alışamam. Hiçbir şeye alışamam. Her şeye alışabilen bir kimse gebersin daha iyi." Küçümseyen gözlerle odayı yeniden taradı. "Bütün gün burada ne yapıyorsun?" Kitap ve kâğıt yığınlarıyla dolu masaya doğru yürüdüm. "Yazı yazıyorum."

"Ben yazarların çok yaşlı olduğunu düşünürdüm. Tabii Saroyan yaşlı değil. Ona bir partide rastladım, hiç de yaşlı değildi. Aslında..." düşünceye dalarak, "daha dikkatli tıraş olsa... Aklımdayken sorayım, Hemingway yaşlı mı?"

"Sanırım kırk yaşlarında olmalı."

"Yaşlı değilmiş. Bir adam kırkına gelmeyince beni heyecanlandırmaz. Bana durmadan kafa tamircisine gitmemi salık veren bir kız biliyorum, bende baba kompleksi olduğunu söylüyor. Bu berbat bir şeydir. Ben kendimi yaşlı erkekleri sevmeye *alıştırdım,* bu da şimdiye kadar yaptığım en akıllıca şey oldu. W. Somerset Maugham kaç yaşında?"

"Tam bilmiyorum. Altmışında galiba."

"Pek fena değil. Ben bir yazarla hiç yatmadım. Hayır, dur. Benny Shacklett'i tanıyor musun?" Kafamı sallayınca kaşlarını çattı. "Çok garip. Radyoya bir yığın şey yazmıştır. Fakat, tam bir sıçandır o! Söyle bana, sen gerçekten yazar mısın?"

"Gerçek yazar olmaktan ne anladığına bağlı bu."

"Peki öyleyse sevgilim, yazdıklarını kimse satın alıyor mu?"

"Henüz böyle bir şey yok."

"Sana yardım edeceğim," dedi. "Bunu yapabilirim. Bütün tanıdıklarımı, bir de onların tanıdıklarını bir düşünsene. Sana yardım edeceğim, çünkü kardeşim Fred'e benziyorsun. Yalnız daha ufak tefeksin. On dört yaşından beri onu görmedim, evden o zaman ayrılmıştım, o zaman bile bir seksenbeş boyundaydı. Öbür kardeşlerim ise senin kadardı, boyları çok uzamamıştı. Fred'i o kadar uzun boylu yapan şey, fıstık ezmesi oldu. Herkes, onun

durmadan fıstık ezmesi tıkınmasını manyakça bulurdu. O, bu dünyada atlardan ve fıstık ezmesinden başka hiçbir şeyi sevmezdi. Ama Fred hiç de manyak değildi; yalnızca tatlı, anlaşılmaz ve korkunç derecede uyuşuktu. Ben evden kaçtığım zaman, sekizinci sınıfta üçüncü yılıydı. Zavallı Fred. Acaba ordu, ona bol bol fıstık ezmesi veriyor mu? Aklıma gelmişken söyleyeyim; açlıktan ölüyorum."

Elma dolu meyve tabağını gösterdim, evden niçin o yaşta kaçtığını sordum. Bana boş boş baktı, burnunu gıdıklanıyormuş gibi ovuşturdu. Bu hareketi sık sık tekrarlıyordu, sonradan anladım ki, cevap vermek istemediği bir soruyu geçiştirmek istediğinde hep bunu yapıyordu. Doğrudan doğruya açık bir cevap gerektiren bir soru, bazı insanları korkusuzca bilgi vermeye nasıl içten bir istekle sürüklerse, onu da korunmaya doğru itiyordu. Elmadan bir ısırık alarak, "Bana yazmış olduğun bir şeyi anlat. Öykü kısmını," dedi.

"Çok güç bir iş bu. Bunlar anlatılacak türden öyküler değil."

"Çok mu açık saçık?"

"Belki günün birinde bir tanesini okumana izin veririm."

"Viski ile elma iyi gider. Bana bir içki hazırlasana, sevgilim. Sonra da bana bir öykünü okuyabilirsin"

Pek az yazar, özellikle de yazıları hiç basılmamış olanlar, sesli okuma çağrısına karşı koyabilir. Ben ikimize de içki koyup, onun karşısındaki koltuğa oturdum, okumaya başladım. Sesim, çok heyecanlı ve istekli olduğum için biraz titrekti; bu yeni bir öyküydü, bir gün önce bitirmiştim, o kaçınılmaz başarısızlık duygusu henüz içimi kaplamamıştı. Bu öykü, birlikte yaşayan iki kadın öğretmen hakkındaydı. Kadınlardan birisi nişanlanınca, öteki bu evliliği önleyecek bir skandal çıkarmak amacıyla imzasız mektuplar yazmaya başlıyordu. Öyküyü okurken, Holly'ye her kaçamak bakışım kalbimi sıkıştırdı. Oturduğu yerde kıpırdayıp duruyordu. Kül tablasındaki izmaritleri karıştırdı önce, törpülemek istiyormuş gibi tırnaklarına dalgın dalgın baktı sonra. Daha kötüsü, tam onun ilgisini çekmeye başladığımı sandığım anda, yüzünü neşeli bir ifade kapladı — sanki bir vitrinde görmüş olduğu ayakkabıyı almayı düşünüyordu.

Kendine gelerek, "Sonu bu mu?" diye sordu. Daha bir şeyler söylemek için çabaladı. "Ben lezbiyenleri severim. Beni hiç ürkütmezler. Ama lezbiyenler üzerine yazılan öyküler çok canımı sıkar. Kendimi bir türlü onların yerine koyamam." Şaşkınlığımı görünce, "Peki ama sevgilim," dedi "eğer bu öykü bir çift budala lezbiyen üzerine değilse, ne üzerine?"

Bu öyküyü okumuş olmakla yaptığım yanlışlığın üzerine bir de bunu açıklamaya kalkışarak daha da utanılacak bir duruma düşmek istemiyordum. Böyle bir düşünceye yol açan gururum, şimdi de onu duygusuz, kafasız bir gösteriş budalası gibi görmeye zorladı beni.

"Şunu sorayım," dedi, "hiç tanıdığın iyi bir lezbiyen var mı? Bir oda arkadaşı arıyorum da. Öf, gülme. O kadar düzensizim ki, bir hizmetçi tutmaya da gücüm yetmiyor. Lezbiyenler gerçekten çok iyi ev hanımı olurlar, bütün işleri yapmaya bayılırlar. Böylece ne ortalık süpürme, ne buzdolabı temizleme, ne de çamaşırhaneye çamaşır gönderme işleriyle uğraşırsın. Hollywood'da bir oda arkadaşım vardı. Kovboy filmlerinde oynuyordu, ona Lone Ranger derlerdi. Evin içinde bir erkekten daha iyiydi. Tabii onun yüzünden herkes benim de lezbiyen olduğumu düşünüyordu. Öyleyim elbette. Herkes öyledir, bir parça. Ne olmuş yani? Şimdiye dek bu hiçbir erkeğin cesaretini kırmadı, hatta bu, onları daha da kışkırtıyor. Lone Ranger'a baksana, iki kez evlendi. Genellikle lezbiyenler bir kez evlenir, sadece bir soyad kazanmak için. Daha sonradan Bayan Falan Filan diye çağrılmak bir etiket gibidir. Olamaz!" Masanın üzerindeki çalar saate hayretle baktı: "Saat dört buçuk olamaz!"

Camın rengi maviye dönmekteydi. Sabah rüzgârı perdeleri uçurdu.

"Bugün ne?"

"Perşembe."

"*Perşembe*." Ayağa kalktı. "Tanrım," diyerek bir iniltiyle tekrar yerine oturdu. "Bu çok korkunç."

Meraklanamayacak kadar yorgundum. Yatağa uzanarak gözlerimi kapadım. Fakat yine de kendimi alıkoyamadım: "Neden perşembe korkunçmuş?"

"Hiç. Yalnız şu var ki, Perşembe ne çabuk geldi, onu anlamadım. Perşembe günleri sekiz kırk beşi yakalamak zorundayım. Ziyaret saatleri

konusunda öyle dikkatliler ki. Eğer oraya saat onda gidersem, zavallı adamlar bir saat sonra yemeğe gidiyorlar. Düşün bir kez: on birde öğle yemeği. Saat ikide de gidebilirdim, bu benim için çok daha iyi olurdu; fakat o benim sabahları gitmemi istiyor. Böylece günün geri kalan kısmında rahat ediyormuş," diyerek yanaklarını kızarıncaya dek çimdikledi. "Uyumak için zaman yok, şimdi azıcık uyursam veremli gibi görünürüm, çürük bir bina gibi çökerim, bu da haksızlık olur; bir kız, yemyeşil bir suratla Sing Sing Cezaevi'ne gidemez."

"Doğru, gidemez," dedim. Öyküm için söylediklerinden sonra ona karşı öfkem gittikçe kabarıyordu; ama işte o yeniden ilgimi çekmeyi başarmıştı bir şekilde.

"Bütün ziyaretçiler, en iyi halleriyle görünmek için çaba gösteriyorlar; bu da çok ince ve tatlı bir davranış. Bütün kadınlar en güzel elbiselerini giyerler, yaşlılarla yoksullar bile, işte onları bunun için seviyorum. Çocukları da seviyorum, özellikle kara renkli olanları, yani kadınların yanlarında getirdikleri çocukları. Bu çocukları orada görmek hüzün verici gibi gelir insana, fakat hiç de öyle değil. Saçlarında kurdeleler, ayakkabıları pırıl pırıl. Sanki dondurma yemeye gidiyorlar; ziyaretçi odası bazen neye benziyor biliyor musun, neşeli bir partiye. Her neyse, filmlere hiç benzemiyor bu; bilirsin, bir parmaklığın önünde bir yığın acı konuşma yapılır. Burada parmaklık yok, yalnızca arada uzun bir masa var; çocuklar da babalarını kucaklamak için bunun üzerinde ayakta durabilirler. Birisini öpmek istersen karşı tarafa doğru eğilebilirsin, o kadar. En çok hoşuma giden şey, kişilerin birbirlerini görünce o kadar mutlu olmaları. Birbirlerine söyleyecek bir yığın sözleri var, sıkıcı olmaları mümkün değil. Durmadan gülüşüp, el ele tutuşurlar. Bundan sonrası ise daha başkadır," dedi. "Onları trende görürüm sonra. Nehrin akışını seyrederken sessizce otururlar." Bir tutam saçını ağzına götürerek, düşünceli düşünceli ısırdı. "Seni uykusuz bırakıyorum. Yat uyu artık."

"Lütfen devam et. Anlattıkların çok ilginç."

"Fark ettim ilginç bulduğunu. İşte bunun için de uyumanı istiyorum. Eğer devam edersem sana Sally'yi anlatacağım. Bunun da doğru bir şey olacağını sanmıyorum." Sessizce saçını çiğnedi. "Bunu kimseye *söyleme*

diye bana tembih etmediler. Gerçekten de gülünç. Belki değişik adlarla falan bir öykü için kullanabilirsin bunu." Bir elma daha almak için uzandı. "Dinle, Fred," dedi. "Şimdi bu anlatacaklarımı kimseye söylemeyeceğine dair yemin et bana, dirseğini öp mesela..."

Ancak çıkıkçılar dirseklerini öpebilirlerdi, bu nedenle tam öpmeyi beceremesem de hareketimi kabul etmek zorundaydı.

Elmadan kocaman bir ısırık alıp, "Aman" dedi, "belki de gazetelerde onunla ilgili bir şeyler okumuşsundur. Adı Domates Sally. Ben onun İngilizce konuşmasından daha iyi İbranice konuşurum. Çok tonton bir ihtiyardır, çok da sofu. Eğer altın dişleri olmasaydı bir rahibe de benzeyebilirdi. Benim için her gece dua ettiğini söylüyor. Hiçbir zaman o benim sevgilim olmadı, tabii; aslında ben onu hapse girdiği zamana kadar tanımıyordum. Yedi aydır her Perşembe onu görmeye gittiğim için herhalde şimdi kendisini tapacak kadar seviyorum, sanırım artık bana para vermese bile onu görmeye giderdim." Elmanın geri kalan kısmını pencereden aşağı fırlatarak, "Bu elmanın içi geçmiş," dedi. "Aklımdayken şunu da söyleyeyim, Sally'yi uzaktan tanırdım. Joe Bell'in barına, şu köşedeki bara gelirdi; hiç kimseyle konuşmazdı, otel odalarında yaşayan adamlar gibi, orada tek başına otururdu. Geçmişi düşününce, beni nasıl yakından gözlemlediğini hatırlamak çok tuhaf. Çünkü o tutuklandıktan hemen sonra bana bir telgraf geldi. (Joe Bell onun resmini bana gazetede göstermişti. Gizli şebekeler. Uyuşturucu maddeler. Bir yığın gürültü patırtı işte, sonunda da beş yıl verdiler.) Telgraf şöyleydi: 'Kendi iyiliğin için bilgi almak üzere hemen beni gör.'"

"Sen de sandın ki biri sana bir milyon bıraktı."

"Hiç de değil. Bergdof yine toparlanmaya başladı diye düşündüm. Her şeyi göze alarak bu avukatı görmeye gittim (Bu adam eğer bir *avukatsa* tabii. Bundan şüphe ediyorum, çünkü bir bürosu bile yok. Her seferinde, seninle Hamburg Heaven'da buluşalım der; bunun nedeni de, çok şişman oluşu. Bir oturuşta on tane sandviç, iki tabak salata ve bütün bir limonlu pastayı yiyebiliyor). Avukat bana, 'yaşlı ve yalnız bir adamı eğlendirip her hafta bir yüzlük almayı istemez misin?' diye sordu. Ben de ona, 'bak sevgilim,' dedim, 'sen yanlış kapı çalmışsın. Hem eğlendirip, hem de

hastaya bakan hemşirelerden değilim ben.' Hizmet karşılığında verilecek paranın etkisinde de kalmamıştım. Bu kadar parayı tuvalete birkaç ziyaret yaparak da alabilir insan. Beylerin en kabası bile, kızlara tuvalete gitmeleri için bir ellilik verir, ben her zaman ayrıca taksi parasını da alırım, bu da bir ellilik eder. Fakat avukat bana müşterisinin Domates Sally olduğunu söyledi. Sevgili ihtiyar Sally'nin uzun zamandır beni *a la distance* (uzaktan) beğendiğini de ekledi; onu her hafta görmeye gitmem ne iyi olacaktı. İşte bu yüzden hayır diyemedim; durum çok romantikti."

"Bilmem ki. Ben bunu pek doğru bulmuyorum."

Gülümsedi. "Yalan söylediğimi mi düşünüyorsun?"

"Bir kere, her *önüne geleni*, bir tutukluyu ziyaret etmesi için içeriye bırakmazlar."

"Oh, elbette bırakmıyorlar. Epey sıkıcı, bayağı olay çıkarıyorlar. Ben sözde onun yeğeniyim."

"Her şey bu kadar kolay mı diyorsun? Bir saatlik konuşma için sana yüz dolar veriyorlar öyle mi?"

"O değil, avukat veriyor. Ben hava raporunu verir vermez. Bay O'Shaughnessy parayı bana postayla yollar."

"Sanırım bu yüzden başın derde girebilir," diyerek lambayı söndürdüm; lamba artık gerekli değildi, sabah olmuştu, güvercinler yangın merdiveninde guruldamaya başlamışta.

Ciddiyetle, "Nasıl?" diye sordu.

"Yasalarda yanlış kimlik bilgisi vermekle ilgili bir şeyler olması gerek. Sen onun yeğeni değilsin. Hava raporu da ne?"

Esnerken ağzına vurdu. "Bu önemli bir şey değil ki. Tek yaptığım, telesekretere bazı mesajlar bırakıyorum. Bay O'Shaughnessy benim oraya gittiğimi bilsin diye. Sally bana neler söyleyeceğimi söylüyor, sözgelişi Küba'da kasırga var, Palermo'ya kar yağıyor gibi." Yatağa doğru yürüyerek, "Endişelenme" dedi. "Ben uzun zamandır kendi başımın çaresine bakıyorum." Sabah güneşi ona değdikçe sanki yön değiştiriyordu; pikeyi çeneme doğru çekerken, yüzü saf bir çocuğunki gibi parlıyordu. Sonra geldi yanıma yattı. "Uzanabilir miyim? Yalnızca bir dakika dinlenmek istiyorum. Artık hiçbir şey konuşmayalım. Sen uyu."

Uyuyor gibi yaptım, yavaş ve düzgün nefes almaya başladım. Yanı başımızdaki kilisenin kulesindeki çan saat başını bildirdi. Elini kolumun üzerine koyduğu zaman saat altıydı. "Zavallı Fred," diye fısıldadı, benimle konuşuyor gibi görünüyordu, ama seslendiği ben değildim. "Neredesin Fred? Hava çok soğuk. Rüzgâr buz gibi esiyor." Yanağını omzuma dayadı, ılık ve ıslak bir ağırlık hissettim.

"Niçin ağlıyorsun?"

Geriye sıçradı, oturdu. "Tanrı aşkına," diyerek pencereye ve yangın merdivenine doğru yürümeye başladı. "Her şeye burnunu sokanlardan nefret *ederim."*

Ertesi gün. Cuma günü, eve gelince kapımın önünde Charles & Co. etiketini taşıyan büyük, lüks bir sepet buldum, üzerinde onun kartı vardı: *Bayan Holly Golightly, Gezgin.* Arkasına şımarık anaokulu çocuklarının biçimsiz yazısıyla şunları karalamıştı; *"Tanrı seni korusun, Fred. Geçen geceyi bağışla lütfen. Her bakımdan bir melek gibiydin. Mille tendresses (kucak dolusu sevgiler.) Holly. Not: Seni bir daha rahatsız etmeyeceğim."* "Lütfen edin," diye bir cevap yazdım ve bu notu, ancak bir sokak satıcısından alabildiğim bir demet menekşe ile birlikte kapısına bıraktım. Kesin karar vermiş olmalıydı ki, onu bir daha ne gördüm, ne de ondan bir haber aldım; sonradan öğrendiğime göre, sokak kapısı anahtarından alacak kadar ilerleme göstermiş. Her neyse, bir daha zilimi hiç çalmadı. Bense bunu özlüyordum; günler geçtikçe ona karşı kırgınlık duymaya başladım. Sanki en yakın dostum beni ihmal ediyordu. Yaşamıma rahatsız edici bir sessizlik çöktü, fakat bu yalnızlık, uzun süreden beri tanıdığım eski arkadaşlarıma karşı bir özlem duymamı gerektirecek kadar etkili olmadı. Onlar benim için artık tuzsuz, şekersiz perhiz yemekleri gibiydiler. Holly, Sing Sing Cezaevi, Domates Sally, kadınlar tuvaletine girmek için elli dolar veren erkeklerin dünyası gibi düşünceler aklımı öylesine kurcalıyordu ki Çarşambaya kadar çalışamadım. O gece Holly'nin posta kutusuna bir mesaj bıraktım:

Yarın Perşembe. Ertesi sabah bana çocuksu yazısıyla bir not gönderdi: *Hatırlattığın için Tanrı seni korusun. 6 sularında bir içki içmek için bana uğrayabilir misin?*

Altıyı on geçeye dek bekledim, sonra kendimi beş dakika daha oyaladım.

Kapıyı açan yaratık, puro ve Knize kolonyası kokuyordu. Ayakkabılarının topukları yüksekçeydi. Bu birkaç santimlik ek yükseklik olmasaydı, adama bayağı kısa boylu denebilirdi. Çilli kabak kafası bir cüce kafası gibi iriydi; bu kafaya iliştirilmiş bir çift kulak gerçekten cüce kulaklarıydı. Hafif patlak Çinli gözleri merhametsizdi. Kulaklarından, burnundan saçak gibi kıllar fışkırıyordu. Yanakları, öğleden sonraki sakalıyla grileşmişti, elimi sıkarken hissettiğim eli de kıllarla kaplıydı.

Purosunu içeriden gelen su şırıltısını işaret edercesine uzatarak, "Çocuk banyoda," dedi. İçinde bulunduğumuz oda (ayakta duruyorduk, çünkü oturulacak bir şey yoktu) yeni taşınılmış gibiydi. Odada bavullardan ve sandıklardan başka hiçbir eşya yoktu. Sandıklar masa hizmeti görüyordu. Birinin üzerinde martini malzemeleri, ötekinde de bir lamba, bir radyo, Holly'nin kırmızı kedisi ve sarı güllerle dolu bir vazo vardı. Bir duvarı boydan boya kaplayan kitaplığın bir rafının yarısı edebi yapıtlarla doluydu. Odaya hemen ısındım, yerleşilmemiş havasını sevdim.

Adam boğazını temizleyerek, "Seni bekliyor muydu?" diye sordu.

Başımı eğdim, evet diye cevap verdiğimden çok emin olmuş görünmüyordu. Soğuk gözlerini üzerimde dolaştırdı, zeki, içe işleyen bakışlarla inceliyordu beni. "Buraya beklenmedik pek çok kimse gelir. Kızı uzun süreden beri tanıyor musun?"

"Çok değil."

"Öyleyse iyi tanımıyorsun?"

"Ben yukarıda oturuyorum."

Bu cevap onu yeteri kadar rahatlatmış göründü.

"Sizin daireniz de böyle mi?"

"Çok daha küçük."

Sigarasının külünü yere silkti. "Burası tam bir mezbelelik. Fakat sorun şu ki kız, kendine yetecek mangırı olduğu halde nasıl yaşanacağını bilmez." Konuşması sinirliydi, ses tonu huzursuzdu, "Sen" dedi, "ne düşünüyorsun? Sence de öyle, değil mi?"

"Ne demek öyle mi?"

"Kaçık mı yani?"

"Öyle olduğunu düşünmedim."

"Yanılıyorsun. O kaçığın biridir. Fakat bir bakıma da haklısın. Kaçık değildir de, zır delidir. Aklına esen bütün zırvalıklara inanır. Onu bunlardan caydıramazsın. Yanaklarımdan yaşlar dökülene dek uğraştım. Benny Polan, o her yerde saygı gören Benny Polan da çalıştı. Benny onunla evlenmeyi aklına koymuştu; o ise buna yanaşmadı. Benny onu kafa tamircilerine yollayarak belki binlerce dolar harcadı. Yalnız Almanca konuşan o en ünlüsüne bile gönderdi. Görseydin oğul, o adam nasıl başından attı onu. Bir türlü caydıramazsın onu zırvalıklarından," yumruğunu hırsla boşluğa salladı, "bütün bu düşüncelerinden. Dene bir kez. İnandığı bazı şeyleri söylet ona. Ama bak," dedi, "ben bu çocuğu yine de severim. Herkes sever, ama aslında sevmeyenler de vardır. Ben severim. Bu çocuğu ben gerçekten sevdim. Duygusal bir adamımdır zaten. Onun değerini anlayabilmek için duygusal olman gerek; biraz şair gibi. Fakat sana doğrusunu söyleyeceğim. Sen onun için beynini parçalayabilirsin, o ise buna karşılık sana tabak içinde at pisliği sunar. Sana bir örnek verecek olsam —sorarım, bugün onu gördüğünde kime benziyordu? Bu gidişle o, günün birinde de okuyacaksın ya, bir şişe Sekonal ile hayatına son verecek. Ben bunu yapanları çok gördüm. İnan senin ayak parmaklarının sayısından daha çok gördüm bunu yapanları. Onlar inan kaçık bile değildirler. Bu ise kaçık."

"Ne de olsa genç daha. Önünde uzun bir hayat var."

"Eğer onun geleceğinden söz ediyorsan yine yanılıyorsun. Birkaç yıl kadar önce, Batı'dayken her şey bambaşka olabilirdi. Onun iyiliğine olacak bir sürü şey vardı, ona ilgi duyan kişiler vardı. İşte yürüyüp gidebilirdi. Öyle bir fırsatı kaçırdıktan sonra tekrar geriye dönemezsin. Luise Rainer'e sor. Rainer bir yıldızdı. Tabii, Holly bir yıldız falan değildi. Hiçbir zaman fotomodel olmaktan öteye gidemedi. *Dr. Wassell'ın Öyküsü* filminden önceki dönemi anlatıyorum. Ondan sonra gerçekten ilerleyebilirdi. Bunu biliyorum, çünkü onu dürten herif bendim." Purosuyla kendini işaret ederek, "O. J. Berman" dedi.

Karşımda saygı görmek ister gibi bekledi, ben de ona karşılık vermekten kaçınmadım; bu benim için güç bir şey değildi, ne var ki O. J.

Berman adını daha önce hiç duymamıştım. Sonradan anlaşıldı ki adam Hollywood'da bir menajer imiş.

Anlatmaya başladı. "Onu ilk gören ben oldum. Santa Anita'da. Her gün yollarda başıboş dolaşıp dururken. Mesleğim yüzünden ona ilgi duydum. Öğrendim ki bir jokeyin kadınıymış, o bodurla yaşıyormuş. Jokeyi buldum, eğer büyük oğlanlarla atışmak istemezsen kızı bırak dedim; bak kız daha on beşinde. Fakat güzel kız; olabilir, cana da yakın. Bu kadar kalın çerçeveli gözlükler takarken bile, ağzını açtığı zaman bile, yine de onun Güney'deki dağlardan mı geldiğini, bir Oklahoma'lı mı, neyin nesi olduğunu bilemiyor insan. Ben hâlâ bilmiyorum. Bence kimse onun nereden geldiğini öğrenemeyecek. Öyle Tanrının belası bir yalancı ki, belki artık gerçeği kendisi bile bilmiyor. Onun aksanını düzeltmek tam bir yılımızı aldı. Sonunda nasıl başardık, biliyor musun, ona Fransızca dersleri vererek. Fransızcayı taklit etmeye başladıktan sonra İngilizceyi düzgün konuşması çok uzun sürmedi. Onu Margaret Sullivan tipine uygun olarak şekillendirmeye çalıştık, ancak saçının bazı kıvrımlarını kendi isteğine göre düzeltmesine izin veriyorduk. İnsanlar onunla ilgilenmişlerdi, hem de büyük adamlar, üstelik saygıdeğer herif Benny Polan bile. Benny onunla evlenmek istiyordu. Bir menajer bundan çok ne isteyebilir? Sonra hop! *Dr. Wassell'ın Öyküsü* çıktı. Bu filmi gördün mü? Cecil B. DeMille. Gary Cooper. İsa aşkı için kendimi öldürüyorum, her şey hazır. Onu Dr. Wassell'in hastabakıcısı rolü için deneyecekler, yani hastabakıcılardan biri için. Sonra, hop! Bir telefon çalar." Bu sırada eliyle havada bir telefon tutar gibi yaparak ahizeyi kulağına getirdi, "Karşıdaki ses: 'Ben Holly' der. Ben derim ki: 'Balım sesin uzaklardan geliyor.' O cevap verir: 'New York'tayım.' Ben derim: 'Ne halt etmeye New York'tasın, yarın pazar, burada denemen varken?' 'Ben New York'tayım çünkü daha önce hiç New York'a gitmemiştim' der. Ben hemen: 'Poponu bir uçağa koy ve buraya gel' derim. O cevap verir: 'İstemiyorum.' Ben derim: 'Ne numara çevirmek istiyorsun peki bebeğim?' O cevap verir: 'Sen bu denemenin iyi olmasını istiyorsun, ben ise istemiyorum.' 'Peki,' derim ben de, 'sen ne cehennem istiyorsun?' O cevap verir: 'Bunu bir bilebildiğimde ilk sana söyleyeceğim.' Ne demek istediğimi anlıyor musun, işte bir tabak içinde at pisliği."

Kırmızı kedi sandığın üstünden atlayarak adamın ayaklarına sürtündü. Kediyi ayağının ucuyla kaldırarak fırlattı. Bu hareketi nefret dolu idi, ama kedinin farkında bile değildi, yalnızca kendi öfkesiyle ayağını oynatmıştı.

Kollarını iki yana açarak, "Onun istediği bu mudur?" dedi. "Davetsiz bir sürü adam? Bahşişlerle yaşamak. Serserilerle sürtmek. Böylece belki Rusty Trawler ile evlenir? Bunun için ona bir madalya mı takmalı?"

Dik dik bakarak bekledi.

"Özür dilerim, onu tanımıyorum."

Dilini kocaman ağzının içinde oynatarak, "Rusty Trawler'ı tanımıyorsan, çocuğu da tanımıyorsun demektir. Çok kötü," dedi. "Sizin belki etkiniz olabilir diye umuyordum. Böylece çok geçmeden çocuk da biraz ilerleme gösterirdi."

"Fakat size göre bunu yapması zaten mümkün değil."

Purosundan bir halka üfleyerek bunun dağılmasını bekledi, sonra gülümsedi; bu gülümseme onun yüzünü değiştirdi, yumuşattı. "İşte tekrar başlayabilirim. Sana az önce söylediğim gibi," dedi ve şimdi gerçeği açıklıyor gibiydi. "Bu çocuğu gerçekten seviyorum."

"O.J. yine hangi saçmalıkları anlatıyorsun?" Holly, üzerine göstermelik sarılmış bir havlu ve ıslak ayaklarından sızan su damlacıklarıyla içeri daldı.

"Her zamanki saçmalıkları. Senin deli olduğunu."

"Fred bunu zaten biliyor."

Banyo başlığını tutup çekerek saçlarını silkeledi ve "Bana bir sigara yak sevgilim," dedi. "Sen değil. O. J. Sen öyle aptalsın ki! Sigarayı zenciler gibi dudaklarına yapıştırıp emiyorsun."

Kediyi ensesinden yakalayıp omzuna attı. Kedi orada bir kuş dengesiyle tünedi, tırnaklarıyla yün örer gibi kızın saçlarının içine daldı. Bu gülünç hareketlerine karşın, boğazı kesilmiş bir korsan kafası gibi yabani görünüşü vardı. Gözünün biri kördü, öbürü kötü kötü bakıyordu.

Benim yaktığım sigarayı alırken, "O. J. aptalın biridir" dedi. "Ama korkunç derecede çok telefon numarası bilir. David O. Selznick'in numarası neydi. O. J.?"

"Kes şunu."

"Şaka etmiyorum, sevgilim. Ona telefon edip, Fred'in nasıl olağanüstü bir insan olduğunu söylemeni istiyorum. Bir sürü öykü yazmış. Aman, kızarma, Fred. Olağanüstü bir insan olduğunu sen değil, ben söyledim. Gel buraya, O.J, Fred'i zengin etmek için ne yapacaksın?"

Yanımızdan ayrılırken O.J.'e, "Unutma," dedi, "ben onun menajeriyim. Bir şey daha: Seslendiğim zaman gel fermuarımı çek. Eğer kapıyı çalan olursa, onları da içeriye al."

Kapıyı birçok kişi çaldı. Odayı on beş dakika içinde çoğu üniformalı bir erkek sürüsü doldurdu. İki deniz subayı, bir hava albayı gördüm. Fakat bunların sayıları, askere alınma yaşını çoktan geçirmiş gri saçlı adamların yanında çok az kaldı. Bu konukların yaşlı olmak dışında bir benzerlikleri yoktu. Hepsi yabancılar arasında yabancı gibiydiler. Kapıdan görünen her yüz, ötekileri gördüğü zaman korkusunu saklamaya çalıştı. Sanki ev sahibi bardan bara dolaşarak davetiye dağıtmıştı; herhalde durum böyleydi. Başlangıçta kaşlarını çatmalarına rağmen, sonunda homurdanmadan birbirleriyle kaynaştılar. O. J. Berman benim Hollywood'daki geleceğim hakkında konuşmamak için kendisini özellikle yeni topluluğun içine attı. Ben kitap raflarıyla başbaşa kalmıştım. Önümdeki rafın yarısından çoğu atlar üzerineydi, geri kalanı da beyzbol üzerine. *Binek Atları ve Nitelikleri* adlı bir kitaba ilgi duymuş gibi görünmek, Holly'nin arkadaşlarını gözleyebilmem için iyi bir fırsat yarattı.

O anda bunlardan biri gözümde önem kazandı: üzerinden bebeklik tombulluğunu hâlâ atamamış, orta yaşlı bir adam. Ne var ki, usta bir terzi onun şişman ve iyice pataklanabilir poposunu hemen hemen örtmeyi başarmıştı. Vücudunda kemik diye bir şey yokmuş gibi görünüyordu. Kocaman bir sıfır rakamına benzeyen yuvarlak yüzü hiç el dokunulmamış bir bakire gibiydi. Sanki doğmuş, ondan sonra şişirilmişti, derisi kırışıksız bir balonu andırıyordu. Ağzı her an yaygara ve hırçınlık yapmaya hazır olmakla birlikte, tatlı bir şımarıklıkla büzülmüştü. Fakat onu ötekilerden ayıran şey görünüşü değildi; büyümüş de küçülmüş görünüşlü kişiler o kadar az değildir. Onu ötekilerden ayıran şey, davranışlarıydı. Parti sanki kendi partisiymiş gibi hareket ediyordu. Enerji dolu bir ahtapot gibi martini karıştırıyor, tanıştırma konuşmaları yapıyor, gramofonu çalıştırıyordu.

Aslında, onun hareketlerinin çoğunu ev sahibesi incelikle yönetiyordu: *Rusty, zahmet olmazsa. Rusty, lütfen şunu yapar mısın?* Eğer Rusty ona aşık idiyse, besbelliydi ki kız onun kıskançlık duygularını bu yolla kontrol ediyordu. Kızın bir elinde kedisini taşıyarak, öbür eliyle de bir kravatı düzeltip bir yaka iğnesini çıkartarak odanın ortasında sekmesini seyreden kıskanç bir adam kontrolünü kaybedebilirdi. Hava albayının yakasındaki madalyon bile iyice parlatıldı.

Rusty'nin asıl adı Rutherfurd Trawler idi. Anne ve babasını 1908 yılında kaybetmişti. Babası bir anarşistin kurbanı olmuş, annesi ise felç geçirip ölmüştü. Beş yaşındayken başına gelen bu çifte talihsizlik Rusty'yi bir öksüz, bir milyoner ve ünlü bir kişi yapıvermiş. O zamanlardan beri de Pazar eklerinin konusu olmuş. Daha öğrenciliği sıralarında isim babası ve koruyucusu olan adamın sapıklık suçuyla yakalanmasına sebep olmuş; bundan sonra da ünü bir kasırga gibi hızla yayılmış. Daha sonra evlilik ve boşanmalar onun gazetelerin dedikodu sütunlarındaki yerini sağlamlaştırmış. İlk karısı nafakasını alıp, Kutsal Peder'in yolunu seçti. İkinci karısından pek söz edilmedi; üçüncüsü ise New York Eyaleti'nde bir çanta dolusu belge ile veraset davası açtı. Son Bayan Trawler'ı kendisi boşadı, ondan şikayeti de, karısının kendi yatında bir isyan başlatmış olmasıydı; bu isyan yüzünden Dry Tortugas'ta yattan inmek zorunda kalmıştı. O zamandan beri bekar yaşamakla birlikte, savaşta ilkin Unity Mitford'a evlenme teklif ettiği bilinmektedir. Ya da hiç olmazsa, ona telgraf çekip, eğer Hitler onunla evlenmezse kendisinin evlenmek istediğini bildirmiş olduğu sanılmaktadır. Winchell'in ondan her zaman "Nazi" diye söz etmesinin sebebinin de bu olduğu söylenir.

Bunlar bana anlatılmadı. Holly'nin raflarından seçtiğim *Beyzbol Kılavuzu* adlı kitabın içinde okudum. Holly bu kitabı bir anı defteri olarak kullanmış olmalıydı. Sayfalarının arasına Pazar eklerinden yazılarla, dedikodu sayfalarından kesilmiş parçalar sıkıştırılmıştı. *Rusty Trawler ve Holly Golightly "One Touch of Venus"ün galasında bir arada.* Holly arkamdan gelerek beni kitabı karıştırırken yakaladı: *Boston'un Golightly ailesinden Bayan Golightly, 24 kıratlık Rusty Trawler ile gününü gün etmekte.*

Omzumdan bakarken güneş gözlüğünü ayarlayarak, "Hakkımda çıkan yazılara mı bayıldın, yoksa yalnızca beyzbol delisi misin?"

"Bu haftanın hava raporu neydi?" diye sordum.

Göz kırptı, fakat şaka yapmıyordu; bu bir uyarıydı. "Atları çok severim," dedi. Sesindeki gizli tını, Domates Sally üzerine söylediği şeyleri unutmamı istediğini işaret ediyordu. "Radyoda beyzbolün adını bile duymaktan nefret ederim, fakat dinlemek zorundayım, bu benim araştırmamın bir parçası. Erkeklerin konuşabileceği şeyler o kadar sınırlı ki. Eğer bir erkek beyzbol sevmiyorsa, o zaman atları sevmek zorundadır, eğer ikisini de sevmiyorsa, o zaman kötü durumdayım. Bu, kızları da sevmiyor demektir. O. J. ile aran nasıl?"

"Karşılıklı anlaşarak ayrıldık."

"İnan bana onu tanımak büyük bir fırsattır."

"Sana inanıyorum, ama benim ona bir fırsat olarak verebilecek neyim var ki?"

"Yanına git ve onu hiç de gülünç görünmediği konusunda ikna et. Sana gerçekten yardım edebilir, Fred," diye direndi.

"Senin onun yardımını istemediğini öğrendim." Bu sözüm onu şaşırtmıştı. "*Dr. Wassell'ın Öyküsü*'nden söz ediyorum," diye ekledim.

"Hâlâ bunu mu anlatıyor?" diyerek odanın karşı tarafındaki Berman'a sevgi dolu bir bakış fırlattı. "Ama haklı olduğu bir nokta var, kendimi suçlu saymalıyım. Bu rolü bana vereceklerinden ya da benim bunu başarabileceğimden değil. Onlar bana bu rolü vermezlerdi, ben de beceremezdim zaten. Kendimi suçlu saymalıyım, çünkü ben bununla ilgili bir damla bile hayal kurmazken, onun hayal içinde yaşamasına göz yumdum. O zamanlar kendimi geliştirmeye uğraşıyordum. Bir sinema yıldızı olamayacağımı da iyi biliyordum. Bu çok güçtür, eğer akıllı biriysen, çok utandırıcıdır da. Çok derin aşağılık kompleksim de yoktur benim. Bir sinema yıldızı olmanın, aynı zamanda kocaman ve şişman bir benliğe sahip olmak anlamına geldiğini herkes bilir. Gerçekte ise hiçbir benliğe sahip olmamak gerekir. Bu hayatta zengin ve ünlü bir kişi olmayı istemezdim demiyorum. Bu benim planlarımda var ve günün birinde bunu başaracağımı da umuyorum. Fakat böyle olsa bile, benliğimin peşim sıra gelmesini

isterdim. Güzel bir sabah uyanıp da Tiffany'de kahvaltı ettiğim zaman bile yine kendim olmak isterim." Ellerimin boş olduğunu görerek, "Bir içki içmez misin?" dedi. "Rusty, arkadaşıma bir içki getirir misin?"

Kediye hâlâ sarılmaktaydı. Başını gıdıklayarak, "zavallı aptal" dedi, "zavallı adsız aptal. Bir adı olmaması biraz güç oluyor. Fakat ona bir ad takmaya da hakkım yok. Birinin *oluncaya* dek beklemesi gerek. Biz birbirimize bir gün ırmak kenarında rastladık; o özgür bir hayvan, tabii ki ben de öyleyim. Ben gerek kendimin, gerek benim olacak her şeyin ait olduğu yeri buluncaya dek hiçbir şeye sahip olmak istemiyorum. Henüz bu yerin de nerede olduğunu bilmiyorum. Ama bu yerin nasıl bir yer olduğunu biliyorum." Güldü ve kediyi yere attı. "Tiffany'ye benziyor. Mücevhere beş para değer verdiğimden değil. Elmasa hayır demem. Fakat kırkından önce elmas takmak da çok saçma; hatta o zaman bile tehlikeli. Elmas yalnızca çok yaşlı kadınlarda iyi duruyor. Mario Ouspenskaya. Buruşukluklar ve kemikler, beyaz saç ve elmas; sabırsızlanıyorum. Tiffany için deli olmamın nedeni bu değil. Dinle. Kötü kırmızılığa yakalanılan günleri biliyorsun, değil mi?"

"Melankoli gibi mi?"

"Hayır," dedi yavaşça. "Hayır, melankoliye şişmanlamaya başladığın zaman ya da çok uzun bir süre yağmur yağdığı zaman yakalanırsın. Yalnızca kederlenirsin, o kadar. Fakat kötü kırmızılığa yakalanmak çok korkunçtur. Korkmaya ve cehennemdeymişsin gibi terlemeye başlarsın, neden korktuğunu da bilmezsin. Yalnızca kötü bir şey olacaktır, fakat ne olacağını bilmiyorsundur. Bu duyguyu hiç yaşadın mı?"

"Oldukça sık sayılır. Bazıları buna sıkıntı der."

"Peki, *sıkıntı* diyelim. Fakat bunun önüne geçmek için ne yapabilirsin?"

"Şey, içki işe yarayabilir."

"Bunu denedim. Aspirini de denedim. Rusty afyon içmenin iyi olacağını düşünüyor, bir süre onu da kullandım, fakat bu beni yalnızca kıkır kıkır güldürüyor. En iyi şeyin, bir taksiye binip Tiffany'ye gitmek olduğunu buldum. Oranın sessiz ve gururlu görünüşü beni bir anda durgunlaştırıyor. Orada kimsenin başına kötü bir şey gelmez; güzel giysili iyi adamların, gümüş süslemeleri olan timsah derisi cüzdanların kokuları arasında böyle

bir şey olamaz. Gerçek yaşamda bana Tiffany'nin verdiği bu duyguları verebilecek bir yer bulursam, hemen birkaç eşya alıp kediye de bir ad takardım. Düşündüm ki, belki savaştan sonra Fred ile ben..." Koyu renk gözlüğünü kaldırıp alnına koydu ve bakışları, değişik renkleri, grileri, yer yer mavi ve yeşil renkleriyle, uzakları gören bir keskinliğe büründü. "Çok önce Meksika'ya gitmiştim. At yetiştirmek için çok harika bir ülke. Deniz kenarında bir yer gördüm. Fred atlardan iyi anlar."

Rusty Trawler elinde bir martini ile geldi, yüzüme bakmadan bana uzattı. "Açım" diye söylendi; kendisi gibi gelişmemiş sesi, Holly'yi suçlayan, sinir bozucu bir çocuk ağlayışı gibiydi. "Saat yedi buçuk oldu, ben açım. Doktorun ne dediğini biliyorsun."

"Evet, doktorun ne dediğini biliyorum."

"Peki, öyleyse, kes şunu. Haydi gidelim."

"Senden kibar davranmanı istiyorum Rusty," diye yavaşça konuştu. Fakat sesinin tonu, karşısındakinin yüzünü hoşnutlukla kızartacak, minnettarlıkla pembeleştirecek bir paylamayı andırıyordu.

Sanki orada yalnızlarmış gibi, "Sen beni sevmiyorsun," diye söylendi.

"Kimse yaramazlığı sevmez."

Onun işitmek istediği cevabı aldığı apaçıktı; bu, onu hem heyecanlandırdı hem de rahatlattı. Konuşma kutsal bir şeymiş gibi sürdü: "Beni seviyor musun?"

Holly ona hafifçe vurdu. "Sen işine bak, Rusty. Ben hazır olduğum zaman nerede istersen yemeğe gideceğiz."

"Chinatown?"

"Fakat bu, yağlı domuz pirzolası yiyeceksin demek değildir. Doktorun ne dediğini biliyorsun."

Rusty mutlu ördek yürüyüşüyle görevinin başına giderken, ben de Holly'ye Rusty'nin sorduğu soruya cevap vermediğini hatırlatmaktan kendimi alamadım. "Onu *seviyor* musun?"

"Sana, kendini herhangi bir kimseyi sevmeye alıştırabilirsin demiştim. Hem o çok berbat bir çocukluk yaşadı."

"Eğer o kadar berbatsa, niçin hâlâ bir çocukmuş gibi davranıyor?"

"Kafanı kullansana. Görmüyor musun, şu besbelli ki Rusty etek giymektense çocuk bezleri içinde yaşamakla daha mutlu oluyor. Onun yapacağı seçim de bu iki şey arasındadır, yalnızca bu noktada kendisi çok alıngandır. Ona büyümesini ve bu gerçeği kabul ederek babacan bir kamyon şoförüyle evcilik oynamasını söylediğim için beni küçük bir bıçakla yaralamaya kalkıştı. Bu arada ben de çok iyi bir şey yaptım, onu avucumun içine aldım. Çok zararsızdır, kızları tam bir bebek sanır."

"Tanrı'ya şükür."

"Ama bütün erkekler için bu böyle olsaydı, Tanrı'ya zor şükrederdim."

"Demek istedim ki, Tanrı'ya şükür, Bay Trawler ile evlenmeyeceksin."

Bir kaşını kaldırdı. "Sırası gelmişken şunu da söyleyeyim; onun zengin olduğunu bilmezlikten gelmiyorum. Meksika'daki arazileri bile paha biçilmez. Şimdi..." diyerek beni ileri doğru itekledi, "haydi gidip O. J.'i ele geçirelim."

Geri durarak bu işi ertelemek için aklımı işletmeye başladım. Sonra hatırladım, "Niçin *gezgin*?"

"Kartımın üstünde mi?" diye sinirlenerek sordu. "Gülünç mü buluyorsun?"

"Gülünç değil, yalnızca insanın sinirine dokunuyor." Omuzlarını silkti. "Her şey bir yana, yarın nerede olacağımı nasıl bilirim? Onun için kartıma *'gezgin'* yazmalarını söyledim. Her neyse, boş yere para harcamaktan başka bir şey değildi bu kartları bastırmak. Şu var ki, oradan *bir şey* satın almayı çok istedim. Tiffany'den almıştım onları." Benim martinime uzandı; hiç dokunmamıştım. İki yudumda yuvarladı ve elimi tuttu. "Dikilip durmayı bırak, O. J. ile arkadaş olacaksın," dedi.

Kapıda geçen bir olay bizi durdurdu. Genç bir kadın içeriye bir rüzgâr gibi, eşarplarından ve şangırdayan altınlardan meydana gelmiş bir kasırga gibi girdi. Bir parmağını sallayarak ilerlerken, "Ho Ho Holly," dedi, "Seni aşşağılık istifçi seni. Bu gözleri kö-kör o-olmuş a-adamların hepsini kendine ayırıyorsun!"

Boyu bir seksenin üzerindeydi, oradaki adamların çoğundan daha uzundu. Herkes omzunu dikleştirdi, midesini içeri çekti; onun herkesi aşan boyunu geçmek için genel bir yarış başladı.

Holly, "Sen burada ne arıyorsun?" dedi; dudakları gerilmiş, sicim gibi sıkılmıştı.

"Niçin hi hi hiç şekerim. Yukarıda Yunioshi ile çalışıyordum. *Ba Ba Bazaar* dergisi için Noel şeyleri. Fakat çok canın sıkılmış gibisin, şekerim." Çevresine gülücük dağıttı. "Siz o-oğlanlar pa pa partinize burnumu soktuğum için kızmadınız ya?"

Rusty Trawler kıkır kıkır güldü. Kadının kaslarına hayranlık duyarcasına, kollarını sıkıştırdı, içki içip içmeyeceğini sordu.

"Tabii içerim," diye cevap verdi. "Benimkisi viski olsun."

Holly, "Hiç viski *yok,"* dedi. Bunun üzerine hava albayı gidip bir şişe viski almayı önerdi.

"Oh, ortalığı te te telaşa vermeyelim. Ben amonyakla da yetinirim. Holly, balım," diyerek onu hafifçe dürttü. "Benim için zahmet etme. Ben kendimi tanıtırım." O. J. Berman'a doğru eğilerek, "Ben Mag Wi Wi Wildwood. Wild wo wo wood; Arkansas'dan. Dağ ülkesi." O. J. Berman'ın bakışları, birçok kısa boylu erkeğin uzun boylu kadınların yanındayken duyduğu arzuyla buğulanmıştı.

Bu bir dansı andırıyordu. Berman rakibinin bu girişini önlemek istercesine sahnede hoş ayak oyunları yapıyor gibiydi. Sonunda kızı sekizli bir gruba kaptırdı. Bunlar onun kekeme şakalarını patlamış mısır yutan güvercinler gibi yuttular. Bu gözle görülür bir başarıydı. Kısa bir anda, güzellikten daha avutucu olan çirkinliğin zaferi ortalığı ele geçirmişti; bu yalnızca bir paradoks yaratmış olsa bile bir başarıydı. İyi ve sade bir beğeni ve bilinçli bir giyim tercihini sergilemek yerine, kız kullandığı ince taktikle kusurlarının altını abartarak çizmişti. Kusurlarını yiğitçe kabul ederek onları süslemişti. Uzun boyunu daha da belli eden yüksek topuklu ayakkabılarının üzerinde dizleri titriyordu. Düz sımsıkı kemeri onun plaja bir erkek mayosuyla gidebileceğini gösteriyordu. Arkaya doğru sıkıca toplanmış saçı, başında ne kadar az saç olduğunu, yüzünün bir manken gibi açlıktan kuruduğunu daha çok gösteriyordu. Üstüne biraz basarak bile olsa, kekemeliğini kendi çıkarına kullanmasını biliyordu. Bu kekemelik bir önem belirtisiydi, çünkü bununla kendi bayağılıklarını biraz ilginç yapmayı beceriyor ve bunun yanında, boyunun uzunluğuna karşın, onu dinleyen

erkeklerde bir koruma duygusu uyandırıyordu. Örneğin şu sözleri söylerken Berman'ın sırtına vuruyordu: "Tu tu tuvaletin ne ne nerede olduğunu bana kim söyleyebilir?" Grubu çepeçevre dolandıktan sonra, adama kolunu uzattı ve kendisini tuvalete dek götürmesi için sürükledi.

Holly, "Bu saçmalık," dedi. "Buraya daha önce de gelmişti. Nerede olduğunu biliyor." Kül tablalarını boşaltıyordu, Mag Wildwood tuvalete gitmek üzere çıktıktan sonra bir tabla daha boşalttı. "Çok üzücü," diye içini çekerek konuştu. Kendisine merakla bakanları sayabilmek için bir süre durakladı, yeterli bulunca konuşmasını sürdürdü, "öyle anlaşılmaz biri ki. Bunu siz de anlayacaksınız. Fakat Tanrı bilir, sağlıklı *görünüyor.* Yani, şey, temiz. Olağanüstü tarafı da bu." Belirli bir kimseyi işaret etmeden, fakat ilgiyle sorarak, "Ya siz, siz onun *temiz* göründüğünü söylemez miydiniz?"

Biri öksürdü, birçoğu yutkundu. Mag Wilwood'un içkisini tutmakta olan bir deniz subayı içkiyi bıraktı.

"Fakat, işte," diye söylendi, "birçok Güneyli kızın aynı derdi olduğunu işitiyorum." Kibarca ürperdi ve biraz daha buz almak üzere mutfağa gitti.

Mag Wildwood dönüşünde birdenbire kaybolmuş olan sıcak havayı bulamayınca ne olduğunu anlayamadı. Başlamış olduğu konuşma yaş kütükler gibi, yanacağı yerde tütmüştü. Daha da kötüsü, herkes onun telefon numarasını almadan ayrılıyordu. Havacı albay arkası dönükken kaçtı; işte bu çok ağır bir darbe oldu, çünkü az önce ondan bir akşam yemeği daveti almıştı. Kızın gözleri birdenbire hiçbir şey görmedi. Gözyaşlarının rimeli akıtması gibi çekiciliği birden kayboldu. Bunun hıncını da herkesten almaya başladı. Ev sahibesinin bir Hollywood dejeneresi olduğunu söyledi. Elli yaşlarındaki bir adamı kavgaya çağırdı. Berman'a "Hitler haklı imiş," dedi. Rusty Trawler ile bir köşede kuvvet denemesi yaparak onu neşelendirdi. Hiç de kekelemeden, "Sana ne olacak biliyor musun?" dedi. "Seni hayvanat bahçesine götürüp sığırlara yedireceğim." Adam ise çok istekli görünüyordu ki, o sırada Mag kayarak yere düştü, mırıldanarak odanın ortasına oturdu ve Rusty'yi hayal kırıklığına uğrattı.

Holly eldivenlerini takarken, "Çok sıkıcısın, kalk oradan," dedi. Partinin son artıkları da kapıda bekliyorlardı; sıkıcı Mag yerinden kımıldamayınca,

Holly bana özür dileyen bir bakış fırlatarak "Sen bir meleksin Fred. Onu bir taksiye koyuver, olmaz mı? Winslow'da oturuyor," dedi.

"Hayır. Barbizon'da oturuyorum. Regent 4-5700. Mag Wildwood'u sor."

"Sen bir *meleksin* Fred."

Herkes gitti birden. Bir Amazon'u taksiye götürmek düşüncesi ruhumu kaplayan öfkeye gem vurdu. Fakat bu sorunu da yine Mag'in kendisi çözdü. Kendi kuvvetiyle ayağa kalkarak tepeden bana sallantılı bir gururla baktı. "Haydi gidelim leylek, şanslı bir balon yakaladın," dedi ve sonra balta vurulmuş bir meşe ağacı gibi boylu boyunca yere yıkıldı. İlk düşüncem bir doktora koşmak oldu. Fakat onu bir yokladıktan sonra, nabzının normal, solunumunun düzenli olduğunu gördüm. Yalnızca sızmıştı. Başının altına bir yastık koyduktan sonra rahatça sızması için onu yalnız bıraktım.

Ertesi gün öğleden sonra Holly ile merdivenlerde karşılaştım. Elinde eczaneden aldığı bir paketle hızla geçerken, "Sen" dedi. "Kız orada zatürreye yakalanmak üzere. Üstelik körkütük sarhoş. Bunların üstüne bir de kötü kırmızılıklar." Bu sözlerden Mag Wildwood'un hâlâ apartmanda olduğunu çıkardım, fakat bu şaşırtıcı iyilik duygularının nedenini anlamama fırsat vermedi. Hafta sonunda ise bu anlaşmazlık daha da derinleşti. İlk önce kapıma yanlışlıkla bir Latin Amerikalı geldi, adam Bayan Wildwood'u arıyordu. Ona yanlışlığı anlatabilmem epey zaman aldı. Birbirimizin ne dediğini bir türlü yakalayamıyorduk, fakat anlaştıktan sonra ondan bayağı hoşlanmıştım. Her parçası dikkatle bir araya getirilmişti; esmer kafası ile bir boğa güreşçisini andıran görünüşünde bir bütünlük, bir mükemmellik vardı; sanki doğanın yarattığı bir elma, bir portakal gibi kusursuzdu. Bunlara ek olarak İngiliz kumaşından bir takım giymiş, ağır bir koku sürünmüş ve hiç de Latinlere uymayan utangaç bakışlarla etrafı süzüyordu. Günün ikinci olayı da bu adamla ilgiliydi. Akşama doğru yemek yemeye giderken yolda ona rastladım. Bir taksiyle geliyordu; şoför onun bir yığın bavulla eve girmesine yardım etti. Bu olay benim ağzımda çiğneyip durduğum bir sakız oldu; fakat Pazar günü artık çenem yorulmuştu.

Sonra adamın görüntüsü zihnimde hem karardı, hem de aydınlandı.

Pazar, bir yaz günü gibiydi; güneş yakıyordu, pencerem açıktı. O sırada yangın merdiveninde sesler duydum. Holly ve Mag aralarında kedi, bir

battaniyenin üzerine yayılmışlardı. İkisinin de yeni yıkanmış saçları süpürge gibi sarkıyordu. İkisi de meşguldü; Holly ayak tırnaklarını boyamakta, Mag de kazak örmekteydi. Mag konuşuyordu.

"Bana sorarsan, sen şa şa şanslısın derim. Hiç olmazsa Rusty için rahatlıkla diyebileceğin bir şey var. Bir Amerikalıdır o."

"Bravo ona."

"Şekerim, savaş devam ediyor."

"Biter bitmez de beni bir daha zor görürsün kızım."

"Ben öyle düşünmüyorum. Vatanımla gu gu gurur duyuyorum. Benim ailemdeki erkekler büyük askerlerdi. Wildwood'un tam ortasında Ba Baba Wildwood'un bir heykeli durur."

"Fred de asker," dedi Holly. "Fakat hiçbir zaman bir heykeli olacağını sanmıyorum. Olabilir de. Ne kadar aptalsan o kadar cesursun derler. Fred oldukça aptaldır."

"Fred, şu yukarıdaki oğlan? Asker olduğunu bilmiyordum. Fakat gerçekten aptala *benziyor."*

"Üzgün. Aptal değil. İçeride olup dışarıyı seyretmek istiyor; burnunu cama dayayıp bakan kişinin aptal görünmesi pekâlâ mümkündür. Her neyse, o başka Fred. Fred benim kardeşim."

"Sen kendi ka ka kanına ve ca ca canına aptal mı diyorsun?"

"Aptalsa aptaldır."

"Ama bunu demek hiç iyi bir şey değil. Hepimiz için çarpışan bir oğlana böyle demek."

"Ne oluyoruz? Miting yeri mi burası?"

"Yalnızca benim hangi yanda olduğumu bilmeni istiyorum. Ben şakadan hoşlanırım, ama aslında Amerikalı olmaktan gurur duyan ci ci ciddi bir insanım. José için üzülmemin nedeni de bu." Örgü şişlerini yere koydu. "Sen onun çok yakışıklı olduğunu *düşünüyorsun*, öyle değil mi?" Holly "Hımm," diyerek oje fırçasını kedisinin bıyıklarında gezdirdi. "Bir Brezilyalı ile ev ev evlenebilme düşüncesine alışabilsem. Kendimin de Bre Brezilyalı *olmasına*. Bu aşılması öyle güç bir vadi ki. On bin kilometre, üstelik konuştukları dili de bilmemek..."

"Berlitz'e gidip öğren."

"Kim Po Po Portekizce öğretir ki? Sanki herkes bunu öğrenmek istiyormuş gibi. Hayır, benim tek şansım José'ye siyaseti unutturup onu Amerikalı yapmak. Bir adamın olmak isteyebileceği en gereksiz şey, *Brezilya* Cu Cu Cumhurbaşkanı olmaktır." İçini çekerek örgüsünü eline aldı. "Deli gibi âşığım ona herhalde. Bizi birlikte gördün. Sence de ona deli gibi âşık mıyım?"

"Şey. Isırır mı?"

Mag bir ilmik kaçırdı. "Isırmak mı?"

"Seni. Yatakta."

"Bu da nereden çıktı, hayır. *Yapmalı* mı?" Sonra kusur bulur gibi ekledi: "Fakat güler."

"İyi. Bu doğru bir davranış. İşin esprili yönünü gören bir adamı beğenirim, birçoğu yalnızca pantolon ve gürültüden başka bir şey değil."

Mag, şikayetini geri aldı. Söyleneni kendisine yapılmış bir övgü olarak kabul etti. "Evet, öyle sanırım."

"Peki. Isırmaz. Güler. Başka ne?"

Mag kaçırdığı ilmiği saydı, sonra tekrar başladı, ilmik ilmik ördü.

"Dedim ki..."

"Seni duydum. Sana söylemek istemediğimden değil. Fakat akılda tutmak öyle güç ki. Bu şeylerin üzerinde senin yaptığın gibi du du durmam. Hepsi aklımdan düş gibi uçar. Eminim bu no no normal bir tutumdur."

"Normal olabilir, canım. Ama ben doğal olmayı isterim." Holly, kedinin bıyıklarını kırmızıya boyarken birden durdu. "Dinle. Eğer hatırlayamıyorsan ışıkları açık tutmayı dene."

"Lütfen anla beni Holly. Ben ço ço çok *bağnaz* bir insanım."

"Oh, şaştım. Beğendiğin bir herife bakmanın nesi yanlış? Hiç de yanlış *değil*. Erkekler güzeldirler, birçoğu. José de. Sen eğer *görmek* bile istemiyorsan, öyleyse o da oldukça soğuk bir tabak makarnaya kalıyor demek."

"Ke ke kes sesini."

"Senin ona âşık olabilmen olanaksız. Şimdi. Bu senin soruna cevap oluyor mu?"

"Hayır. Çünkü ben bir tabak soğuk ma ma makarna değilim. Ben sıcak yürekli bir insanım. Bu benim karakterimin temelidir."

"Kabul. Sıcak bir yüreğin var. Ama ben yatağa girmeye hazırlanan biri olsaydım, yanıma sıcak su dolu bir şişe alırdım. O bile daha duyguludur."

Mag kibarca, "José hiç şikayet etmez," dedi. Şişleri güneş ışığında parlıyordu. "Dahası var, ben ona *âşığım.* Düşünebiliyor musun, üç aydan kısa bir zamanda on çift baklavalı çorap ördüm. Bu da ikinci süveter." Elindeki süveteri düzelterek bir kenara attı. "Ne gereği var? Brezilya'da süveter. Şa şa şapka örsem daha iyi."

Holly gerinerek esnedi. "Bazen orası da soğuk oluyordur."

"Yağmur yağıyor, bunu biliyorum. Sıcak. Yağmur. O o ormanlık."

"Sıcak. Ormanlık. Aslında ben bunları severim."

"Benden daha mı çok seversin?"

Sahte bir uykulu bir sesle, "Evet," dedi Holly. "Ben bunları senin sevdiğinden daha çok severim."

Pazartesi günü sabah postası için aşağıya indiğimde, Holly'nin kutusundaki kartın üstüne bir ad daha eklenmişti: Bayan Golightly ve Bayan Wildwood. Şimdi birlikte takılıyorlardı.

Posta kutumda bulduğum mektup, bu konuya olan ilgimi dağıttı. Mektup, öykümü gönderdiğim bir üniversite dergisinden geliyordu. Beğenmişlerdi, fakat anlayış göstermeliydim ki para ödeyemeyeceklerdi, ama yayımlamayı düşünüyorlardı. Yayımlamak? Bunun anlamı *basılmaktı.* Heyecandan başı dönmek denen şey yalnızca bir his olarak kalamazdı. Bunu birine söylemeliydim, merdivenleri ikişer ikişer çıkarak Holly'nin kapısına vurdum.

Haberi söylemek için sesime güvenemedim; kapıya gelir gelmez mektubu ona uzattım, gözleri uykudan kısılmıştı. Bitirip bana geri verinceye dek sanki altı sayfa okuyacak kadar zaman geçmişti. "Ben senin yerinde olsam eğer para ödemeyeceklerse, basmalarına izin vermezdim," diyerek esnedi. Belki de yüzümdeki ifadeden yanlış yorum yaptığını, kendisinden öğüt değil, tebrik beklediğimi anladı. Ağzındaki esneme

gülümsemeye çevrildi. "Oh, anlıyorum. Çok güzel. Şey, içeriye gir," dedi. "Bir kahve yapıp kutlarız. Hayır. Giyinip seni öğle yemeğine götüreceğim."

Yatak odası da aynı salon gibiydi: Açık havada kurulmuş bir kampa benziyordu; sandık ve bavullar, her şey hazırlanmış ve gitmeye hazır — polisin peşinde olduğunu hisseden bir suçlunun eşyaları gibi. Salonda alışageldiğimiz eşyalardan yoktu ama, yatak odasında bir karyola vardı, iki kişilik, oldukça göz kamaştırıcı; sarı ağaçtan, püsküllü saten örtülü.

Banyonun kapısını açık bıraktı, oradan konuşmaya başladı. Su ve diş fırçalama sesleri eşliğinde, söylediklerinin çoğu anlaşılmaz şeylerdi, fakat özü şuydu; Mag Wildwood'un yanına taşındığını nasıl olsa öğrenmiştim, öyle değil mi? Bu iyi olmamış mıydı? Eğer bir ev arkadaşın *olacaksa* ve lezbiyen *değilse,* en iyisi onun tam bir *aptal* olmasıydı. Mag de öyleydi, o zaman kirayı üstüne yıkabileceği gibi, çamaşırhaneye çamaşır yıkamaya da onu gönderebilirdi. Holly'nin çamaşırdan yana zoru olduğu görülüyordu. Odanın içi kızların jimnastik salonu gibi oraya buraya fırlatılmış giysilerle doluydu.

"Ve biliyor musun, Mag oldukça başarılı bir manken sayılır. *Harika,* öyle değil mi? Çok iyi bir şey," deyip banyodan korsesini yerleştirerek seke seke çıktı. "Çoğu zaman onu başımdan atmam gerek. Erkekler yönünden de çok zararlı olmaz sanırım. Nişanlı; herif de iyi. Fakat boylarında biraz fark var; belki otuz santim, Mag'in lehine. Ne cehenmeme..." Dizlerinin üzerine çöküp yatağın altına göz atıyordu. Aradığı timsah derisi ayakkabılarını bulduktan sonra, bir bluzla bir kemer arayışına başladı. Bu dağınıklık içinde bunu nasıl başarabildiği, üzerinde düşünülecek bir konuydu. Sanki Kleopatra'nın hizmetçileri etrafında dört dönüyormuş gibi, sessiz ve soğukkanlıydı. Eliyle çenemin altından tutarak, "Dinle," dedi. "Öykün için çok sevindim. Gerçekten de çok sevindim."

1943 Ekim ayındaki o Pazartesi günü, kuş hafifliğinde güzel bir gündü. İlk olarak, Joe Bell'in barında Manhattan içmekle güne başladık ve Joe Bell benim başıma gelen güzel olayı duyunca bir de şampanya kokteyli ikram etti; sonra Fifth Avenue'deki törene doğru başıboş yollandık. Rüzgârda

sallanan bayraklar, askeri bandonun rap rapları, sanki hiç savaşla ilgili değildi de, daha çok benim şerefime düzenlenmiş bir eğlenceydi.

Parktaki kafeteryada öğle yemeği yedik. Daha sonra hayvanat bahçesine girmeden yolumuza devam ettik (çünkü Holly kafeslerin içine kapanmış hiçbir şeyi görmeye dayanamadığını söyledi), şimdi ortadan kalkmış olan tahta kayıkhaneye giden yollarda güldük, koştuk, şarkılar söyledik. Gölün üstünde yapraklar yüzüyordu, parktaki bekçi kıyıda tutuşturduğu yaprakların yanışını seyrediyordu, titreyen havada görünen tek leke, kızılderililerin işaretlerini andırarak yükselen dumanlardı. Benim için Nisan ayları pek bir şey ifade etmezdi; sonbaharı başlangıç mevsimi olan ilkbahara benzetirdim, kayıkhanenin balkonundaki demir parmaklıkların üzerinde Holly'yle otururken işte böyle bir yeni başlangıç hissine kapıldım. Geleceği düşündüm, geçmişten de söz ettim. Çünkü Holly benim çocukluğumu öğrenmek istiyordu. O da kendisininkini anlattı; fakat önemli şeyleri söylemiyor, kaygan bir dille konuşuyor, adlardan ve yerlerden hiç söz etmeden bir resim çiziyor gibiydi. Yaratacağını düşündüğü etkiden farklı bir etki oluştu bende; çünkü yazı ve denizi, Noel ağaçlarını, güzel kuzenlerini ve partileri neredeyse coşkuyla anlatıyordu. Kısaca, bu geçmiş, hiçbir zaman evinden kaçmış bir çocuğunkine ait olamayacak kadar mutluydu.

Ona, on dört yaşından bu yana tek başına yaşadığın doğru mu diye sordum. Burnunu ovaladı, "Bu doğru, öteki dediklerim değil. Fakat, sevgilim, sen *kendi* çocukluğunu öylesine acıklı anlattın ki seninle yarışmak istemem."

Parmaklıktan atladı. "Her neyse, şimdi aklıma geldi: Fred'e biraz fıstık ezmesi yollamam gerek." O gün öğleden sonra geri kalan zamanımızı, doğudan batıya dek dolaşarak, bizden bıkkınlık getiren bakkallarda fıstık ezmesi arayarak geçirdik. Savaş zamanı kıtlığı vardı. Yarım düzine kavanozu toparlayamadan hava kararmıştı bile. Vitrininde saray gibi kuş kafesinin bulunduğu antikacı dükkanına yakındık, kafesi göstermek için onu oraya götürdüm, komik şeklini beğendi; "Fakat yine de, bu bir kafes," dedi.

Büyük bir Woolworth mağazasının önünden geçerken kolumu yakaladı: "Haydi bir şey çalalım," diyerek beni mağazaya çekti. Burada birdenbire birçok gözün üzerimizde olduğunu hissettim, daha şimdiden şüphe altındaydık sanki, "Haydi gel, tavuk gibi ödlek olma." Kâğıttan balkabakları ve Cadı Bayramı maskeleri dolu bir tezgâha gözünü dikti. Satıcı kadın, maskeleri takıp çıkaran bir grup rahibeyle uğraşıyordu. Holly bir maske seçerek bana taktı; sonra elimi tuttu, birlikte yürüdük. Bunu yapmak o kadar kolaydı ki. Birkaç cadde boyunca koştuk, sanırım durumu daha dramatik hale getirmek için koşmuştuk, sonradan keşfettim ki başarılı bir hırsızlık insanın sevinçten ayaklarını yerden kesermiş. Acaba sık sık çalar mı diye meraklandım. "Bir zamanlar yapardım," dedi. "Yani yapmak zorundaydım. Canım bir şey istediği zaman. Fakat hâlâ da ara sıra yapıyorum, biraz el alışkanlığımı kaybetmeyeyim diye."

Eve giderken yol boyunca maskeler yüzümüzdeydi.

Holly ile orada burada birçok gün geçirdiğimizi hatırlıyorum. Birbirimizi belli belirsiz zamanlarda çok gördüğümüz doğrudur. Fakat belleğin yanıltıcı olduğu unutulmamalıdır. Ayın sonuna doğru kendime bir iş buldum; buna ekleyecek daha ne olabilir? Ne kadar az söylersem o kadar iyi, başka ne demeli? Denebilir ki bu gerekliydi, iş saat dokuzdan beşe kadar sürüyordu. Bu da bizim, Holly ile benim, buluşma saatlerimizi çok güçleştirdi.

Eğer Holly'nin Sing Sing günü —yani günlerden Perşembe— değilse ya da eğer parkta atla dolaşmaya gitmemişse —ara sıra bunu yapardı— ben eve geldiğimde o daha uyanmamış olurdu. Bazen ona uğrardım, birlikte sabah kahvesi içerken o bir yandan da akşam için giyinirdi. Hep dışarı çıkmak üzere olurdu, her zaman Rusty Trawler ile birlikte değil, fakat genelde Rusty, Mag Wildwood ile yakışıklı Brezilyalı, José Ybarra-Jaeger ile beraber. Dörtlü bir müzik topluluğundan, müzikle ilgisi olmayan bir ses çıkıyordu sanki, bu yanlışın nedeni de Ybarra-Jaeger'di. Grupta, caz bandosundaki bir keman gibi uygunsuz kalıyordu. Akıllıydı, görünüşü şıktı, işi ile ciddi bağlantıları vardı. Gizli bir hükümet işi nedeniyle —önemli ya da önemsiz— haftanın birçok günü Washington'a gitmesi gerekiyordu. Öyle ise, nasıl oluyor da birbiri ardından her gece La Rue ya da El Morocco'da,

Wildwood'un ge-ge-gevezelik etmesini dinleyip, Rusty'nin ham, etli bebek yüzüne bakarak yaşayabiliyordu? Belki de yabancı bir ülkede yaşayan birçoğumuz gibi, insanları iyice değerlendiremiyor, kişilerin resimlerine uygun birer çerçeve seçemiyordu. Kişi bunu ancak kendi ülkesinde yapabilirdi. Bunun için, bütün Amerikalıları aynı kefeye koyarak değerlendiriyor, bu temele dayanarak arkadaşlarını da o bölgenin rengini ve ulusal karakterini taşıyan örnekler olarak hoş görüyordu. Bu birçok şeyi açıklıyordu; Holly'nin azmi de geriye kalan kısmını.

Bir öğleden sonra, Fifth Avenue otobüsünü beklerken, yolun karşısında bir taksinin durduğunu, taksiden inen kızın koşarak Forty-Second Street'teki Halk Kütüphanesinin merdivenlerinden çıktığını gördüm. Ben tanıyıncaya kadar o kapıdan içeri girmişti bile. Onu tanıyamamam çok normaldi, çünkü Holly ile kütüphane kolay kolay bağdaşacak şeyler değildi. İçimde büyük bir merak uyandı; yolda giderken, acaba onun arkasından gittiğimi belli mi etmeli, yoksa rastlantı gibi mi davranmalıyım diye düşünüyordum. Sonunda ikisini de yapmadım, genel okuma odasına giderek ondan uzak masalardan birinde sakladım. Holly gözünde koyu güneş gözlüğü ile oturmuş, masanın üstüne kule kadar yüksek bir yığın kitap toplamıştı. Bir kitaptan ötekine geçiyor, arada bir sayfaya takılıyor, sanki harfler ters basılmış gibi hep kaşlarını çatıyordu. Kâğıdın üzerine dayadığı kalemi düzgün tutuyordu, dikkatini çeken hiçbir şey yok gibiydi, yalnız, arada bir sanki sırf matrağına, çalışıyormuş gibi bir şeyler karalıyordu. Onu seyrederken, okulda tanımış olduğum inek Mildred Grossman'ı hatırladım. Nemli saçları ve yağlı gözlüğüyle, kurbağaları kesen ve işçilere kahve taşıyan kirli elleriyle, yalnızca yıldızların kimyasal ağırlığını ölçmek için dönen yassı gözleriyle Mildred. Siyah ile beyaz, Mildred ile Holly'nin birbiriyle olduğu kadar zıt olamazdı. Bununla birlikte, ikisinin de Siyam ikizleri gibi benzerlikleri vardı; onları birbirine bağlayan düşünce zinciri de şöyleydi; Ortalama kişi sık sık biçim değiştirir, birkaç yılda bir bedenlerimiz bile tüm bir değişimden geçer. Evet. İşte bu iki kişi hiçbir zaman değişmeyecekti. Mildred Grossman ile Holly Golightly arasındaki benzerlik tam olarak buydu. Hiçbir zaman değişmeyeceklerdi, çünkü onların karakteri kendilerine çok önceden verilmişti. Birisi en aşırı şekliyle gerçekçi, öbürü

ise romantik eğilimli. Onları yıllar sonra bir lokantada hayal ettim; Mildred elinde yemek listesi hâlâ yemeklerin besin değerini inceliyor, Holly ise gördüğü her şeye hâlâ iştahla saldırıyor. Bu, hiçbir zaman başka türlü olamazdı. İkisi de yaşamın içinden geçerek onun dışına, çevrelerini saran tepelerin pek az farkına vararak güçlü adımlarla yürüyeceklerdi. Bu derin gözlemler bana nerede olduğumu unutturdu. Kendimi kütüphanenin kasveti içinde bulunca ürperdim, Holly'yi orada gördüğümde yeniden şaşırdım. Saat yediyi geçiyordu; o rujunu tazeliyor, kütüphane için uygun gördüğü giysisini, bir eşarp ve küpeler ekleyerek süslüyor, aklınca kendini grubuna yaraşacak şekle sokmaya çalışıyordu. Holly kütüphaneden çıktıktan sonra okuduğu kitapların bulunduğu masaya doğru yürüdüm; bunları görmek istiyordum: *South by the Thunderbird, Byways of Brazil, The Political Mind of Latin America* ve buna benzer şeyler.

Noel gecesi Holly ve Mag bir parti verdiler. Holly erken gelip ağacı süslememi rica etti. O ağacı apartmanın içine nasıl sokabildiklerine hâlâ şaşarım. En tepedeki dalları tavana değiyordu. Alttaki dallar bir duvardan öbürüne yayılmıştı. Bu, Rockefeller Plaza'da Noel mevsiminde gördüğümüz dev ağaca benziyordu. Dahası da var, bu ağacı süslemek için bir Rockefeller gerekliydi; çünkü ağaç bütün süsleri ve gümüş telleri emerek, onları kar tanecikleri gibi yok ediyordu. Holly, Woolworth mağazasına koşarak balon çalmayı önerdi; bunu yaptı da. Balonlar ağacı oldukça güzel gösterdi. Yaptığımız işin şerefine içtik. Holly bana, "Yatak odasına bak. Senin için bir hediye var orada," dedi.

Ben de ona bir hediye almıştım, cebimde küçücük bir paket vardı. Yatağın üzerinde duran, kare biçiminde bir kutuya konulmuş, kırmızı kurdela bağlanmış güzel kuş kafesini görünce cebimdeki hediye daha da küçüldü.

"Fakat Holly! Bu korkunç!"

"Seninle aynı fikirdeyim; fakat bunu istediğini sanmıştım."

"Parası üç yüz elli dolar!"

Omuzlarını silkti. "Tuvalete birkaç fazla ziyaret. Fakat, söz ver bana. Bunun içine canlı bir şey koymayacağına söz ver."

Onu öpmeye başladım, fakat o elini uzattı. Cebimdeki şişkinliğe vurarak, "Armağanımı ver," dedi.

"Benimki çok küçük bir hediye," dedim. Bir St. Christopher madalyonu. Fakat hiç olmazsa Tiffany'den alınmıştı.

Holly hiçbir şeyi saklayabilecek bir kız değildi. O madalyonu, şimdiye kadar ya bir bavula tıkıp ya da bir otel çekmecesinde unutup kaybetmiştir. Fakat kuş kafesi hâlâ bende. Onu New Orleans, Nantucket, bütün Avrupa, Fas ve Batı Hint Adalarına kadar taşıdım. Bununla birlikte, onu bana Holly'nin vermiş olduğunu pek az düşündüm, kafesle Holly arasındaki bağlantıyı zihnimde silmek istedim. Bir kez kavga ettik, bu büyük kasırgaya kuş kafesi, O. J. Berman ve üniversite dergisinde basılan öykünün Holly'e vermiş olduğum kopyası neden oldu.

Holly, Şubat ayı içinde bir ara Rusty, Mag ve José Ybarra-Jaegar ile bir kış gezisine gitmişti. Atışmamız onun dönüşünden sonra oldu. Kapkara olmuştu, saçları da güneşten solmuş, hortlakları andıran grimtrak bir sarıya bürünmüştü. Orada çok güzel zaman geçirmişti: "Şey, ilk önce Key West'e gittik ve Rusty bazı denizcilere kızdı ya da denizciler ona. *Her neyse,* bütün hayatı boyunca bel korsesi giymek zorunda kalacak. Sevgili Mag de sonunda hastanelik oldu. Birinci derece güneş yanması. İğrenç, baştan aşağı kabarcık ve yanık merhemi. Onun kokusuna dayanamadık. Böylece, José ve ben ikisini hastanede bırakarak Havana'ya gittik. Bana, Rio'yu görene kadar bekle diyor, fakat bana kalırsa bütün paramı Havana'da harcayabilirim. Hiç dayanamadığım bir rehberimiz vardı: zenci ve Çinli karışımı bir adam. Ne zencilere ne de Çinlilere özel olarak bayılmam, ama bu ikisinin bir araya gelmesini çok heyecan verici buldum. Bu yüzden de masanın altından bacaklarıma dokunmasına izin verdim, gerçekten hiç de sıradan biri değildi. Fakat sonra bizi erotik bir filme götürdü ve ne oldu dersin? Perdede oynayan *oydu.* Key West'e döndüğümüzde Mag'in José ile yattığımdan şüphesi yoktu, Rusty de bundan emindi; fakat o buna aldırmaz, yalnızca olanı biteni bütün ayrıntılarıyla bilmek ister. Gerçekten Mag ile açık bir şekilde konuşuncaya dek ortam oldukça gergindi."

Ön odadaydık; o sıralar Mart'a çok az bir zaman kalmış olmasına rağmen, kocaman Noel ağacı, kokusunu kaybetmiş, sararmış, balonları yaşlı bir ineğin memeleri gibi buruşmuş bir halde hâlâ odanın büyük bir kısmını kaplıyordu. Odanın içine göze çarpan yeni bir eşya eklenmişti: bir asker yatağı. Holly, tropikal görünüşünü korumak istercesine, lambanın altında bu yatağa uzanmıştı.

"Sen de onu inandırdın?"

"José ile yatmadığıma mı? Tanrım, evet. Yalnızca şöyle dedim —fakat biliyorsun çok acı bir itirafta bulunuyormuş gibi— 'ben lezbiyenim.'"

"Buna inanmamıştır."

"İnanmazsa canı cehenneme. Gidip bu asker yatağını almasına ne dersin? Sen onu bana bırak. İnsanları şaşırtmakta üstüme yoktur. Sevgilim, iyi bir sevgili ol da sırtıma biraz yağ sür." Ben sırtını yağlarken o da konuştu. "O. J. Berman burada, dinle bak. Dergideki öykünü ona verdim. Çok ilgilendi. Yardım etmeye değecek biri olduğunu düşünüyor. Fakat yanlış yol seçtiğin kanısında. Zenciler ve çocuklar kimin ilgisini çeker ki?"

"Anladığıma göre. Bay Berman'ın ilgisini çekmiyor."

"Öyle, ben de onunla aynı fikirdeyim. Öyküyü iki kez okudum. Veletler ve karalar. Titreyen yapraklar. *Tasvir.* Hiçbir *anlamı* yok."

Sırtına yağ süren elim, kendi kendine sinirlenmiş gibiydi, sanki birden kalkıp sertçe onun poposuna inmek istedi. "Bir örnek ver" dedim sessizce; "senin anlayışına göre anlamı olan bir örnek."

Çekinmeden *"Rüzgârlı Bayır"* dedi.

Elimin duyduğu istek kontrol sınırlarını aşıyordu. "Fakat bu mantıksız, sen olağanüstü bir yapıttan söz ediyorsun."

"Öyle değil mi?" *Benim sevgili vahşi Cathy'm.* Tanrım, hıçkıra hıçkıra ağladım. Tam on kez izledim."

Önce görülebilir bir rahatlıkla "Ah, şu *film"* dedim. Kasları sertleşti; ona dokunmak, ısınmış bir taşa dokunmak gibiydi. "Herkes kendisini birilerinden üstün hissetmelidir," dedi.

"Fakat bu ayrıcalığa ulaşabilmek için ortaya küçük bir kanıt koyabilmek gerekir."

"Ben kendimi seninle karşılaştırmam. Ya da Berman ile. Onun için de üstünlük duymam. Biz başka şeyler isteyen kişileriz."

"Sen para kazanmak istemiyor musun?"

"O kadar uzun vadeli bir planım yok."

"Öykülerin de bunu gösteriyor. Sanki sonunun ne olacağım bilmeden yazmışsın. Peki, sana söyleyeyim: Para kazansan iyi edersin. Çok pahalıya patlayan bir hayal gücün var. Sana kuş kafesi alacak çok insan çıkmaz karşına."

"Buna üzüldüm."

"Bana vurursan da üzülürsün. Birkaç dakika önce bunu yapmak istedin. Bunu elinden hissediyordum; hâlâ da vurmak istiyorsun bana."

İstiyordum, hem de çok; şişenin kapağını kaparken elim, yüreğim titriyordu. "Oh, hayır, buna üzülmezdim. Yalnızca paranı benim için boş yere harcadığına üzüldüm. Bu parayı Rusty Trawler yoluyla kazanmak güç iş."

Asker yatağında doğrulup oturdu; yüzü, çıplak göğüsleri lambanın ışığında soğuk bir maviye büründü. "Buradan kapıya gitmek senin dört saniyeni alır. Ben sana iki saniye veriyorum."

Doğru yukarı çıktım, kuş kafesini aldım, aşağıya getirdim ve kapısının önüne bıraktım. Bu iş bitmişti. En azından ertesi sabaha kadar bunu çözümlediğime inanmıştım. İşe giderken gördüm ki kuş kafesi çöp tenekesinin üzerine oturtulmuş, çöpçünün gelmesini bekliyordu. Bir hırsız gibi, onu oradan kaçırarak odama geri götürdüm. Bu hareketim, Holly'yi hayatımdan büsbütün çıkarma kararımı sarsmadı. Karar verdim ki o, "kaba bir gösterişçi", "aylağın önde gideni", "tam bir sahtekar"dı; kısaca hiçbir zaman konuşulmaması gereken kişi.

Konuşmadım ben de. Uzunca bir süre konuşmadım. Merdivenlerde rastlaştıkça gözlerimizi birbirimizden kaçırmaya özen gösterdik karşılıklı. O, Joe Belkin barına girince, ben çıktım. Tam o günlerde Madam Sapphia Spanella, birinci katta oturan paten meraklısı soprano, kırmızı tuğla binanın öbür kiracılarına, Bayan Golightly'yi apartmandan atmak için dilekçe imzalatmaya başladı, beni de kendisiyle işbirliğine çağırdı. Holly, Madam Spanella'ya göre, "düşük ahlaklıydı", "komşularının güvenlik ve sağlığını

tehlikeye atan gece toplantılarının düzenleyicisiydi." Bunu imzalamayı reddettiğim halde, yine de Madam Spanella'nın şikayetinde haklı olduğunu düşündüm. Fakat dilekçesiyle herhangi bir sonuç elde edemedi ve Nisan ayı Mayıs'a dönerken, ılık ilkbahar akşamları, 2 numaralı daireden çıkan martini içmiş kişilerin ayak sesleri, gramofondan gelen müzik ve parti şamatasıyla renklendi.

Holly'nin ziyaretçileri arasında sıradışı tiplere sık sık rastlanırdı. Doğrusunu isterseniz sıradan insanlara rastlamak pek mümkün değildi. Fakat baharın sonuna doğru bir gün, kırmızı tuğla binadan çıkarken onun posta kutusunu inceleyen çok sinir bir adama rastladım. Ellili yaşlarının başındaydı, sert, rüzgârdan kavrulmuş yüzü ve gri umutsuz gözleriyle tuhaf görünüyordu. Terden rengi kaçmış eski bir şapka vardı kafasında, açık mavi ucuz yazlık takımı ince uzun bedeninden bolca sarkıyordu, kahverengi ayakkabıları ise yepyeniydi. Holly'nin zilini çalmaya hiç niyeti yok gibiydi. Yavaşça, sanki, kör alfabesi okuyormuş gibi, bir parmağını onun adının kabartma yazısı üzerinde dolaştırıp durdu.

O akşam yemek için dışarı çıkarken adamı tekrar gördüm. Yolun karşısında, bir ağaca yaslanmış duruyor, Holly'nin penceresini gözlüyordu. Dedektif miydi? Ya da Holly'nin Sing Sing arkadaşı Domates Sally ile bağlantısı olan gizli bir ajan mı? Bu durum Holly'ye hâlâ beslediğim sevgiyi canlandırdı. Uzun süren dargınlığımıza bir son verip ona gözetlendiğini haber vermek, yapılacak tek doğru şeydi. Seventy-ninth ve Madison'da bulunan Hamburg Heaven'a gitmek için doğuya sapıp, köşeye doğru yürürken, adamın dikkatinin benim üstümde toplandığının farkındaydım. O sırada, başımı çevirmeden adamın arkamdan geldiğini sezdim. Islık çalışını işitebiliyordum. Bu tanıdık bir melodiydi, Holly'nin kimi zaman gitarıyla çaldığı acıklı dağ melodisiydi: *Uyumak istemem* / *Ölmek istemem* / *Gezmek isterim yalnızca* / *Gökyüzünün çayırlarında*. Islık Park Avenue'de ve Madison'dan yukarı çıkarken de sürdü. Bir kez, trafik ışıklarında beklerken, bir kanişi okşamak için diz çöktüğü sırada, gözümün ucuyla ona baktım. Köylülere özgü boğuk bir ses tonuyla sahibine, "Bu çok güzel bir hayvan," dedi.

Hamburg Heaven boştu. Buna rağmen uzun masada gelip tam yanıma oturdu. Tütün ve ter kokuyordu. Bir kahve ısmarladı, fakat kahvesine dokunmadı. Bunun yerine bir kürdan çiğneyerek karşımızdaki duvar aynasından beni incelemeye başladı.

Aynadan ona seslenerek, "özür dilerim," dedim, "ne istiyorsunuz?"

Bu soru onu utandırmadı, aksine rahatlattı. "Aslına bakarsan," dedi, "bir arkadaşa ihtiyacım var."

Cebinden cüzdanını çıkardı. Cüzdanı, buruşmuş bir deri parçasını andıran, her an parça parça dökülecekmiş gibi duran ellerinden farksızdı, o da çok yıpranmıştı, neredeyse parçalanacaktı. Bana uzattığı resim de aynı şekilde lime lime olmuştu. Resimde, tahta bir evin çökmüş balkonunda, bir araya toplanmış yedi kişi vardı. Bir eliyle güneşten yüzünü kapamış şişman, sarışın bir genç kızın beline sarılmış adamdan başka hepsi çocuktu.

Parmağıyla göstererek, "bu benim," dedi. "Bu da o," şişman kızın üzerine vurdu, "şuradaki de" diye sapsarı saçlı bir fasulye sırığını göstererek, "onun erkek kardeşi Fred." Kıza tekrar baktım, şimdi görebiliyordum, gözleri kısık, şişman yanaklı bu çocuk Holly'ye benziyordu. O dakikada adamın kim olabileceğini anladım.

"Siz Holly'nin *babasısınız"*

Göz kırptı, kaşlarını çattı, kürdanı ağzına götürerek, "Onun adı Holly değildir. O, Lulamae Bames'di. Evet öyleydi," dedi, "benimle evleninceye dek. Ben onun kocasıyım. Doktor Golightly. Ben bir at doktoruyum, hayvan doktoru. Biraz çiftçilik de yaparım. Tulip'e yakın bir yerde, Teksas'ta. Neden gülüyorsun?"

Bu gerçek bir gülüş değildi; sinirlerim bozuktu, bir yudum su içtim, boğuluyordum. Sırtıma vurdu. "Ortada gülünç bir şey yok ki, ben yoruldum artık. Beş yıldır kadınımı arıyorum. Fred'den onun nerede olduğunu bildiren o mektubu alır almaz, Greyhound otobüslerinden bir bilet aldım. Lulamae'nin yeri, kocası ve çocuklarının yanıdır."

"Çocukları?"

"Onlar çocuklarıdır," diye neredeyse haykırdı. Resimdeki öbür dört çocuktan söz ediyordu, iki yalınayak kız ve tulum giymiş iki oğlan. Bu

sırada adam biraz rahatsız olmuştu tabii. "Fakat Holly bu çocukların annesi olamaz, çocuklar ondan yaşça daha büyük, daha iriler."

"Bak evlat," diye mantıklı bir sesle konuştu, "ondan doğma çocuklar olduğunu söylemedim. Onların biricik anneleri, değerli kadın, İsa ruhunu şad etsin, 4 Temmuz Bağımsızlık Günü, 1936'da öldü. Kuraklık yılıydı o yıl. Lulamae ile evlendiğim zaman, 1938'in Aralık'ıydı. Daha on dördündeydi. On dört yaşındaki bir çocuk doğru yolu belki bilemezdi. Fakat Lulamae öyle değildi, o sıradışı bir kadındı. Benim karım ve çocuklarımın da anası olmaya söz verdiği zaman, ne yaptığını çok iyi biliyordu. Şu yaptığı şey, yani evden kaçması hepimizin kalbini kırdı." Soğuk kahvesini yudumladı ve anlayış arayan gözlerle bana baktı. "Şimdi, benden şüphelenmeye devam ediyor musun? Yoksa anlattıklarıma inandın mı?" diye sordu.

İnanmıştım. O kadar olanaksız şeyler anlatmıştı ki, bunların uydurulması mümkün olamazdı, hepsi gerçekti işte. Bunun yanı sıra, O. J. Berman'ın Holly'yle ilk kez Kaliforniya'da karşılaşması da anlatılanlarla uyuşuyordu. "Onun bir dağ kızı mı, bir Oklahomalı mı, neyin nesi olduğunu hiç bilemezsin." Onun, Tulip, Texas'tan bir çocuk kadın olduğunu bilemediği için Berman'ı suçlamak haksızlık olurdu.

"Hepimizin kalbini kırdı, böyle kaçarak," diye tekrarladı at doktoru. "Hiçbir nedeni yoktu. Bütün ev işini kızları yapıyordu. Lulamae aynaların önünde oyalanıp, saçlarını yıkayıp, canının istediğini yapıyordu. Kendi ineklerimiz, bahçemiz, tavuklarımız, domuzlarımız vardı; kadın şişmanlayıp durdu, kardeşi de bir dev gibi büyüdü. Bize geldikleri zaman çok farklıydılar. Onları eve getiren Nellie'ydi, büyük kızım Nellie. Bir sabah bana dedi ki, 'baba mutfakta iki vahşi çocuk var. Onları dışarıda süt ve hindi yumurtası çalarken yakaladım.' Lulamae ile Fred'di. Doğrusu bundan acıklı bir şey görmemişsindir. Kaburgaları dışarı fırlamış, bacakları öyle çelimsiz ki ayakta duramıyorlar, dişleri öyle sallanıyordu ki lapa bile çiğneyemiyorlardı. Hikâyeleri şuydu: Anaları veremden ölmüş, sonra babaları da veremden ölmüş. Bütün çocuklar, bir araba dolusu, değişik kötü insanların yanına gönderilmişler. Şimdi Lulamae ve erkek kardeşi, ikisi de Tulip kasabasının yüz elli kilometre doğusunda kimsenin pek sevmediği,

kötü kişilerle yaşıyorlarmış. O evden kaçmanın akla uygun bir nedeni vardır. Benimkinden kaçmak için ise hiçbir neden yoktu. Orası onun kendi eviydi." Dirseklerini masaya dayayarak kapalı gözlerini parmaklarının uçlarıyla bastırdı, içini çekti. "Şişmanladı, gerçekten güzel bir kadın oldu. Canlıydı da. Geveze bir kuş gibi konuşkan. Her konuda söyleyecek akıllı bir sözü vardı, radyodan bile daha iyi. Biliyor musun, o kadar etkilendim ki ondan ilk iş onun için bahçeden çiçek topladım. Bir kargayı evcilleştirip adını söylemeyi öğrettim. Gitar çalmasını öğrettim sonra ona. Yalnızca ona bakmak bile gözlerimi yaşartırdı. Ona evlenme teklif ettiğim gece, bebek gibi ağladım. 'Niçin ağlıyorsun Dok? Tabii evleneceğiz biz. Ben daha önce hiç evlenmedim,' dedi. Bunun üzerine güldüm, ona sıkıca sarıldım; *daha önce hiç evlenmemiş!'* Gevrek gevrek güldü, kürdanını çiğnedi bir süre, sonra meydan okurcasına, "Kadının mutsuz olduğunu sakın söyleme bana," dedi. "Hepimiz ona aşırı düşkündük. Pasta yemek için yalnızca parmağını oynatması gerekiyordu. Saçını taraması ya da çıkmakta olan bütün dergileri alması için de öyle, eve gelen o dergilere yüz dolar harcamışızdır. İşte o dergiler yüzünden böyle olmuş, şimdi anlıyorum gerçeği. Resimlere bakıp, rüya yorumları okumak. İşte onu yoldan çıkaran bunlar oldu. Her gün biraz daha uzağa giderdi: İki kilometre yürür, tekrar geri dönerdi. Bir günse yoluna devam edip gitti." Ellerini tekrar gözlerine bastırdı, hırıltılı bir şekilde nefes alıyordu. "Ona verdiğim karga yabanileşerek uçup gitti. Yaz boyunca sesini işitebilirdin. Avluda. Bahçede. Ağaçlarda. Yaz boyunca bu bela kuş bağırıp durdu: Lulamae, Lulamae."

Kamburlaşarak sustu, sanki çok eskide kalmış bir yazın seslerini dinliyordu. Hesap fişini kasaya götürdüm. Parayı öderken yanıma geldi. Birlikte çıkarak Park Avenue'ye doğru yürüdük. Serin, rüzgârlı bir akşamdı, gösterişli tenteler rüzgârla birlikte yükselip alçalıyordu. Aramızdaki sessizlik, ben konuşuncaya dek sürdü, "Peki, erkek kardeşi ne oldu? O evden ayrılmadı mı?"

Boğazını temizleyerek, "hayır bayım" dedi. "Askere çağrılıncaya kadar bizimleydi. İyi bir oğlandı. Atlarla arası iyiydi. Lulamae'ye ne olduğunu bir türlü anlayamadı, nasıl olur da kardeşini, kocasını, çocuklarını bırakırdı. Fakat askere gittikten sonra, ondan haber almaya başladı. Geçen gün de

bana onun adresini yazdı. Ben de onu almaya geldim işte. Biliyorum, yaptıklarından çoktan pişman oldu. Eve dönmek istiyor şimdi." Benden düşüncelerini onaylamamı bekliyor gibiydi. Ona Holly ya da Lulamae'yi oldukça değişmiş bulacağını söyledim. Kırmızı tuğla binanın merdivenlerine geldiğimiz zaman, "baksana," dedi, "ben sana bir arkadaşa ihtiyaç duyduğumu söyledim konuşmaya başladığımızda. Onu şaşırtmak istemiyorum. Hiç korkutmak istemiyorum. Bu yüzden geride durdum. Benim arkadaşım olup buraya geldiğimi ona söyler misin?"

Bayan Golightly ile kocasını buluşturma fikri güzeldi; pencerelerinin ışıklarına bakarak arkadaşları oradadır diye umdum, Teksaslı'nın Mag, Rusty ve José ile el sıkışmasını görmek de çok hoş olurdu. Fakat Doktor Golightly'nin gururlu temiz gözleri ve terden eprimiş şapkası, beni bu düşüncelerimden utandırdı. Apartmana benim arkamdan girerek merdivenlerin dibinde beklemeye hazırlandı, "Nasıl görünüyorum?" diye fısıldadı, kollarını fırçaladı, kravatının düğümünü sıkıştırdı.

Holly yalnızdı. Kapıyı hemen açtı, dışarıya çıkmak üzereydi. Beyaz saten dans ayakkabılarından ve yoğun parfüm kokusundan anlaşılacağı gibi bir galaya gitmek için hazırlanmıştı. Bana çantasıyla şakadan vurarak, "bak, aptal," dedi, "şimdi seninle barışmak için vaktim yok. Çok acelem var. Yarın birlikte pipo içeriz, olmaz mı?"

"Tabii, Lulamae. Yarın hâlâ burada olursan."

Siyah gözlüğünü çıkararak gözlerini kıstı. Gözleri sanki parça parça olmuş cam gibiydi, mavi, gri ve yeşil kırık pırıltılar gibi. "Sana o mu söyledi?" diye yavaş, titrek bir sesle sordu. "Oh, lütfen. *Nerede?"* Beni iterek hole çıktı. "Fred," diye aşağıya seslendi. "Fred! Neredesin sevgilim?"

Doktor Golightly'nin yukarıya çıkan adımlarını duyabiliyordum. Başı merdivenin parmaklıklarından göründü ve Holly geriye çekildi. Korkmuş olduğundan değil de, sanki bir hayal kırıklığından kabuğuna çekilir gibiydi. Sonra adam onun önünde korkarak ve utanarak durdu. "Aman Tanrım, Lulamae," diye başladı ve durakladı, çünkü Holly ona sanki tanıyamamış gibi boş gözlerle bakıyordu. "Ah balım!" dedi, "sana burada yemek yedirmiyorlar mı? Öyle zayıfsın ki. Seni ilk gördüğüm zamanki gibi. Gözlerinin altı çökmüş."

Holly onun yüzüne dokundu; elleriyle çenesinin, sakallarının gerçek olup olmadığını yokladı. "Merhaba Dok!" diye mutluluk içinde bağırdı. Yüksek sesli ve rahat gülüşü adamı sevinçten titretti. "Haydi Lulamae, o gün geldi işte."

Onların yanından geçip yukarıya daireme giderken ikisi de bana dikkat etmedi. Hatta, kapısını açıp, "Sussana be! Bu edepsizliktir. Orospuluğunu başka yerde yap!" diye bağıran Madam Sapphia Spanella'yı bile duymadılar.

"Ondan *boşanmak* mı? Tabii ki boşanmadım... Tanrı aşkına, o zaman daha on dört yaşındaydım. Bu evlilik kanuna uygun bile *sayılmazdı."* Holly boş martini bardağına vurdu. "İki tane daha sevgilim Bay Bell!"

Barında oturduğumuz Joe Bell verilen emri isteksizce kabul etti. "Biraz erkence başladınız kafayı bulmaya," diye söylenerek nane şekerini emmeye devam etti. Barın arkasındaki saat henüz on ikiyi bile göstermemişti, oysa kadehleri üç kez doldurmuştu.

"Fakat bugün Pazar Bay Bell. Pazarları saatler yavaş işler. Üstelik ben daha yatmadım bile," dedi ve bana dönerek gizlice: "Yani uyuyamadım," dedi. Kızardı ve suçlu gibi gözlerini çevirdi. Onu tanıdığımdan beri ilk defa kendini haklı çıkarma isteği duyduğunu görüyordum. "Evet, böyle yapmam gerekiyordu. Dok beni gerçekten seviyor biliyorsun. Ben de onu severim. Sana yaşlı ve acayip kılıklı görünmüş olabilir. Fakat onun tatlılığını bilemezsin, kuşlara, çocuklara ve bütün narin şeylere öylesine iyi davranır, onlara öyle güven verir ki. Sana güven veren kim olursa olsun ona çok şey borçlu sayılırsın. Ben dualarımda her zaman Dok'u hatırlamışımdır. Lütfen sırıtıp durma!" diye direndi ve bir sigara alarak, "Ben hep *dua ederim."*

"Ben sırıtmıyorum ki. Gülümsüyorum. Sen çok şaşırtıcı bir kızsın."

"Öyleyim galiba," dedi. Sabah ışığında sararmış görünen yüzü birden parladı. Karmakarışık saçlarını düzeltti, saçı şampuan reklamındakiler gibi parlıyordu. "Korkunç görünüyor olmalıyım. Kim görünmez ki? Gecenin yarısından sonrasını bir otobüs durağının etrafında dolaşarak geçirdik. Son dakikaya kadar Dok onunla gideceğimi sanıyordu. Hatta ona durmadan bunları söylememe rağmen: 'Anlasana Dok, ben artık on dört yaşımda

değilim, ben Lulamae de değilim.' Fakat işin kötü tarafı (bunu da orada dururken anladım) aslında Lulamae'yim. Hâlâ hindi yumurtaları çalıyor ve hâlâ fundalıklarda koşuyorum. Yalnız, şimdi bunun adına kötü kırmızılığa tutulmak diyorum."

Joe Bell gururla önümüze yeni martinileri koydu.

Holly, "sakın bir yabaniyi sevmeyin Bay Bell," diye ona öğüt verdi. "Dok'un yaptığı yanlışlık buydu. Eve durmadan yabani şeyler taşıyordu. Kanadı incinmiş bir şahin. Bir kez, ayağı kırılmış kocaman bir vaşak getirdi. Kalbini bir yabaniye vermemelisin: Onları ne kadar çok seversen, onlar da o kadar kuvvetlenirler. En sonunda ormana kaçacak kuvveti kazanırlar. Ya da bir ağacın en tepedeki dalına uçarlar. Sonra daha yüksek bir ağaca. Sonun bu olur Bay Bell. Eğer kendini yabanıl bir şeye kaptırırsan, sonunda gökyüzüne bakakalırsın."

Joe Bell "kız sarhoş," diye bana seslendi.

Holly, "orta karar," diye itiraf etti. "Fakat Dok ne demek istediğimi anladı. Ona çok dikkatli anlattım, sonunda bu anlayabileceği bir şeydi. El sıkıştık, birbirimize sarıldık, bana iyi şanslar diledi." Saate bakarak, "şimdiye Blue Mountains'a varmıştır bile," dedi.

Joe Bell, "kız ne anlatıyor?" diye bana sordu.

Holly, martinisini kaldırdı, "Dok'a iyi şanslar diyelim," dedi ve kadehini benimkine vurdu. "İyi şanslar! İnan bana, çok sevgili Dok orada yaşarken yapılacak en iyi şey, gökyüzüne bakmaktır. Öylesine bomboş bir yer, öyle varla yok arası ki. Yalnızca göğün gürüldediği ve her şeyin kaybolduğu bir köy."

TRAWLER BEŞİNCİ KEZ EVLENİYOR. Bu başlığı okuduğum zaman Brooklyn'e yakın bir yeraltı geçidindeydim. Okuduğum gazete bir yolcunun gazetesiydi. Görebildiğim öbür kısımda şöyle yazıyordu: *Rutherford "Rusty" Trawler, çoğu zaman Nazi taraflısı olmakla suçlanan milyoner çapkın, dün Greenwich'e güzel bir kızla kaçtı.* Daha fazlasını okumak istemiyordum. Bir yığın başka nedenden dolayı.

Joe Bell'in barında sarhoş olduğumuz günden beri Holly'yi görmemiştim. Araya giren haftalar bana kendi durumuma göre kötü kırmızılıklar getirmişti. Birincisi, işimden atılmıştım. Bunu hak etmiştim. Burada anlatması çok karmaşık ve uzun olacak oldukça gülünç bir suçtan dolayı. Aynı zamanda askere alınma durumum da beni rahatsız ediyordu. Küçük bir kasabanın yaşama düzeninden yeni kurtulmuş biri olarak, disiplinli bir başka yaşamın içine girme düşüncesi beni umutsuzluğa düşürüyordu. Askere alınma durumumdaki belirsizlik ve belli bir hayat düzeni kuramamış olduğum için, başka bir iş bulabilmem iyice zor görünüyordu. Brooklyn'deki yeraltı geçidinde aklımdan bunlar geçiyordu. Artık yayımlanmayan PM gazetesinin sorumlu müdürü ile yaptığım umut kırıcı bir iş görüşmesinden dönüyordum. Bütün bunlar, şehrin yaz sıcağıyla bir araya gelince, beni sinirden çalışamaz duruma düşürmüştü. Trenin altında ölme düşüncesi aklımdan geçtiğinde bunu aslında gerçekten istiyor olabileceğimi fark ettim. Okuduğum başlık da bu isteğimi güçlendirdi. Eğer Holly bu "aptal fetüs"le evlenebildiyse, o zaman yeryüzündeki bütün kötülükler benim başıma gelebilirdi. Ya da benim bu habere bu kadar bozulmam, acaba biraz da Holly'e âşık olmamın sonucu muydu? Birazcık, çünkü ona *âşıktım.* Bir zamanlar annemin yaşlı zenci aşçısına, arkasından koşmama ses çıkarmayan postacıya ve McKendrick adlı aileye âşık olduğum gibi. Böyle aşklar kıskançlık da doğurur.

Trenden iner inmez bir gazete aldım. Görmüş olduğum cümlenin sonunu da okuyarak Rusty'nin karısının kim olduğunu öğrendim: Bu, *Arkansas dağlarından Bayan Margaret Thatcher Fitzhue Wildwood adlı güzel bir kapak kızıydı.* Rahatlıktan ayaklarım öyle gevşedi ki eve taksi ile gittim.

Madam Sapphia Spanella, gözleri dönmüş, elleri kenetlenmiş olarak beni holde karşıladı. "Koş," dedi, "polisi çağır. Kız birini öldürüyor! Biri kızı öldürüyor!"

Duyulan sesler de buna benziyordu. Holly'nin dairesini sanki başıboş kaplanlar doldurmuştu. Kırılan bardakların gürültüsü, yırtılan ve düşen şeyler, devrilen eşyalar. Fakat bütün bu şamatanın içinde hiç tartışma seslerinin duyulmaması, olağanüstü bir durum olduğunu gösteriyordu. Madam Spanella beni iterek, "Koş," diye bir çığlık attı, "polise cinayet olduğunu söyle."

Koştum, ama dışarıya değil, yukarı Holly'nin kapısına. Kapıyı yumruklamanın bir sonucu şu oldu: Gürültü durdu. İyice kesildi. İçeriye girmek için yalvarmalarım cevapsız kaldı, kapıyı kırarak içeriye girme çabalarım yalnızca omzumun çürümesine yol açtı. Sonra aşağıda Bayan Spanella'nın içeriye giren birine, polise gitmesini söylediğini duydum. "Sus be," diye cevap verdi o kişi, "yolumdan çekil!"

Bu José Ybarra-Jeager'di. Hiç de o akıllı görünüşlü Brezilyalı diplomata benzemiyordu; terlemiş ve korkmuştu. Bana da yolundan çekilmemi emretti. Kendi anahtarını kullanarak kapıyı açtı. Yanındaki adama işaret ederek, "Burası, Dr. Goldman" dedi.

Kimse önüme geçmediği için ben de onların arkasında korkunç bir şekilde harap olan daireye girdim. Noel ağacı sonunda tamamen yıkılmıştı; kuru kahverengi dalları, yırtılmış kitapların, kırık lambaların ve plakların arasına yayılmıştı. Buzdolabı bile boşaltılmış, içindekiler odanın içine atılmıştı: çiğ yumurtalar duvarlardan akıyor, döküntülerin içinde Holly'nin adsız kedisi yere dökülmüş sütü sessizce içiyordu.

Yatak odasında kırılmış parfüm şişelerinden çıkan koku beni öğürttü. Holly'nin güneş gözlüğüne bastım, camları kırılmış, çerçevesi ikiye ayrılmıştı.

Yatakta buz gibi yatan Holly, José'ye bir kör gibi bakmaktaydı, doktoru görmemiş gibiydi. Nabzını ölçen doktor şöyle dedi; "Sen yorgunsun, küçük hanım. Çok yorgun. Uyumak istiyorsun, değil mi? Uyu."

Holly kesik parmağından akan kanla lekelenmiş alnının ovaladı. "Uyumak," diyerek bitkin düşmüş huysuz bir çocuk gibi hıçkırdı. "Beni

uyutacak tek insan odur. Soğuk gecelerde ona sarılmak istiyorum. Meksika'da bir yer gördüm. Atlarla dolu. Deniz kıyısında."

"Atlarla dolu, deniz kıyısında," diye ninni söyler gibi mırıldandı doktor ve kara çantasından bir iğne çıkardı.

José, iğnenin görünüşünden ürkerek başını çevirdi. Bozuk İngilizcesiyle, "onun hastalığı yalnızca üzüntüdür," sözünde bilinçsiz bir alay var gibiydi. "Yalnızca üzülüyor!" Doktor küçük bir pamuk parçası ile titizce Holly'nin kolunu ovalayarak, "Bak şimdi, hiç acımadı, değil mi?" diye sordu.

Doktora dikkatlice bakmaya çalışan Holly, *"Her* şey acıtıyor. Gözlüğüm nerede?" Fakat buna ihtiyacı yoktu artık. Gözleri kendiliğinden kapanıyordu.

José, "O yalnızca üzülüyor," diye direndi.

"Lütfen efendim," diye kısa kesti doktor, "beni hastayla yalnız bırakır mısınız?"

José ön odaya çekilerek ayaklarının ucunda dolaşan Madam Spanella'nın yanında sinirini yatıştırmaya çalıştı. Kadın Portekizce küfürlerle kendisini kapıya kovalayan José'yi "Bana dokunmayın! Polis çağıracağım!" diye korkuttu.

José beni de dışarıya atmayı düşündü ya da bakışından önce öyle sezdim. Fakat bunun yerine beni içki içmeye çağırdı. Bulabildiğimiz tek kırılmamış şişenin içinde biraz vermut vardı. "Üzüntüm şu ki" diye itiraf etti, "üzüntüm şu ki bir skandala yol açabilir. Her şeyi kırması. Deli gibi davranması. Adımın böyle bir skandala karışmaması gerek. Çok nazik bir durum bu, adım, işim."

Bir 'skandal' için hiçbir neden göremediğimi öğrenince neşelendi; birinin kendi eşyalarını kırıp dökmesi özel bir olaydır.

"Bu yalnızca bir üzüntü sorunu," diye sertçe açıkladı. "Üzüntü gelince, ilk olarak içmekte olduğu içkiyi atıyor. Şişeyi. Bu kitapları. Bir lambayı. Sonra korktum. Hemen bir doktor çağırdım."

"Fakat neden?" diye öğrenmek istedim. "Rusty için bir kriz geçirmesi neden? Onun yerinde olsam, bunu kutlardım."

"Rusty mi?"

Gazete hâlâ elimdeydi, ona başlığı gösterdim. "Ah, bu mu?" diye biraz da küçümseyerek sırıttı. "Bizim için büyük bir iyilik yaptılar, Rusty ve Mag. Buna güldük; biz hep onların gözlerinin içine baktık, kaçıp gitsinler diye, onlar ise bizim kalplerimizi kırdıklarını sandılar. Sizi temin ederim, üzüntü geldiği zaman biz gülüyorduk." Gözleri yerdeki çöpleri taradı, buruşturulmuş sarı bir kâğıdı yerden aldı. "Bu," dedi.

Tulip-Texas'tan gelen bir telgraf vardı elinde: *Küçük Fred'in denizaşırı ülkelerdeki bir harekat sırasında öldüğünü haber aldık stop kocan ve çocukların ortak kaybımızın acısı içindeler stop mektup yolluyorum sevgiler Dok.*

Holly bundan sonra kardeşinden hiç söz etmedi, bana Fred demeyi de bıraktı. Haziran, Temmuz ve sonraki çok sıcak aylarda, baharın gelip geçtiğinden habersiz, bir kış hayvanı gibi uykuya yattı. Saçları koyulaştı, kilo aldı. Giysilerine pek dikkat etmemeye başladı. Hazır meze satan dükkânlarda üzerinde uzun bir yağmurluk, içine hiçbir şey giymeden dolaşıyordu. *José* dairesine taşındı, posta kutusundaki Mag Wildwood'un adının yerini onunki aldı. Fakat hâlâ Holly çoğu zaman yalnız sayılırdı, çünkü José haftada üç gün Washington'da kalıyordu. Onun olmadığı zamanlar ise kimseyi ağırlamıyor, apartmandan çok seyrek çıkıyordu — yalnızca Perşembe günleri Ossining'e haftalık ziyaretini yapıyordu.

Bunlar onun hayatla ilgisini kestiğini göstermez; tersine, daha hoşnut, şimdiye kadar bildiğimden çok daha mutluydu. Birdenbire başlayan eski Holly'ye yakışmayan bir ev kurma hevesi, eski Holly'ye yakışmayan ev eşyaları alışverişi ile sonuçlandı. Parke-Bernet'teki açık artırmada bir ev halısı ve William Randolph Hearst malikanesinden iç karartıcı iki gotik koltuk satın aldı; *Modern Library* serisinin tamamını, raflar dolusu klasik plaklar, Metropolitan Müzesi'nden sayısız reprodüksiyonlar (bunların içinde bir Çin kedisinin heykeli vardı, kendi kedisi bundan nefret ederek miyavlamış ve sonunda bunu kırmıştı), Waring marka bir mikser, bir düdüklü tencere, bir kütüphane dolusu yemek kitabı da satın aldı. Bütün öğleden sonralarını tel dolaba benzeyen minik mutfağında ter dökerek geçirdi. "José, benim askerlerden daha iyi yemek yaptığımı söylüyor.

Gerçekten kim derdi ki benim böyle doğal bir yeteneğim olduğunu? Bir ay önce omlet bile yapamazdım." Hâlâ da yapamıyordu. Basit yemekler, biftek, güzel bir salata onun yeteneğini aşıyordu. Bunun yerine José'ye, kimi zaman da bana sıradışı çorbalar (oyulmuş avakado içine doldurulmuş, brendi dökülmüş siyah tarapin), Neron'unkine benzer garip (içine nar ve japon inciri doldurulmuş kızarmış sülün kuşu) ve şüpheli başka değişik yemekler (üzerine çikolatalı salça dökülmüş piliç ve safran pilavı yapar, "Bu bir Hint klasiğidir sevgilim," derdi) pişirirdi. Tatlılara gelince, savaş zamanında şeker ve kremaya konan karne onun hayalini kısıtlıyordu. Her neyse, yine de Tobacco Tapooca adlı bir şey yapmayı becerdi, bunu hiç anlatmamak daha iyi olur.

Hele Portekizceyi öğrenme çabaları, ona olduğu kadar bana da bıkkınlık veren bir sıkıntıydı. Onu ne zaman görmeye gitsem, pikabın üzerinde Lingafon plakları döner dururdu. Şimdi artık, hiçbir cümleye "Biz evlendikten sonra..." Ya da "Biz Rio'ya taşınınca..." demeden başlamıyordu. Ne var ki José hâlâ evlenme teklif etmemişti. Bu durumun o da farkındaydı. "Fakat ne olursa olsun, o benim gebe olduğumu *biliyor.* Şey, öyleyim sevgilim. Altı hafta geçti. Bunun seni neden bu kadar şaşırttığını anlamıyorum. Beni hiç şaşırtmadı. Azıcık bile. Çok hoşuma gidiyor. En az dokuz çocuk istiyorum. Eminim, bazıları epey esmer olacak, José'de biraz zenci kanı var, sanırım bunu sen de anlamışsındır. Benim için hiç fark etmez; yeşil, güzel gözlü, oldukça kara bir bebek ne kadar güzel olur, bir düşünsene. İsterdim ki, lütfen gülme —fakat isterdim ki, José için bakire olayım. Bazılarının dediği gibi, bir yığın adamı ısıtmış değilim. Bir yığın piçin öyle *konuşmasına* kızıyorum. Bu tip şeyleri aklımda tutmam. Fakat, gerçekten, geçen akşam saydım da yalnızca on bir sevgilim olmuş —on üç yaşından öncekileri saymıyorum, onlar *sayılmaz* çünkü. On bir. Bu beni orospu yapar mı? Mag Wildwood'a baksana. Ya da Honey Tucker. Bir de Rose Ellen Word. O kadar çok ki sevgililerinin sayısı, sonunda dile düştüler. Tabii, orospular için *bir diyeceğim yok.* Yalnız şu var, bazılarının sözleri namusludur ama kalpleri namussuzdur. Demek istiyorum ki, bir herifi kafalayıp çeklerini bozdurup onu sevmediğine kendini inandıramazsın. Ben bunu hiç yapmadım. Benny Shacklett ve bütün öbür kemiricilerin,

kılıksızların bile belirli bir çekiciliği olduğuna kendimi inandırdım. Dok hariç, gerçekten Dok'u da saymak gerekirse, ilk doğru dürüst ilişkim José benim. Ah, tabii erişmek istediğim en ideal son o değil. O da ufak tefek yalanlar söylüyor, insanların ne düşündüğü hakkında telaşlanıyor ve günde belki elli kez banyo yapıyor; bir adam biraz da kokmalıdır. O benim idealimdeki herif olamayacak kadar ciddi ve dikkatli. Soyunurken hep arkasını dönüyor, yemek yerken çok gürültü çıkarıyor, onun koşarkenki halini de beğenmiyorum, biraz gülünç bir görünüşü var. Eğer bütün yaşayan insanlar arasında seçme özgürlüğüm olsaydı, yalnızca parmağımı oynatıp gel diyebilseydim, José'yi seçmezdim. Nehru idealime daha yakındır. Wendell Wilkie ya da (Greta) Garbo'ya her zaman koşarak gidebilirim. Niçin olmasın? İnsanlar bir erkek ya da kadınla evlenebilmelidir —dinle; eğer sen bana gelip de bir asker ile hayatını geçirmek istediğini söyleseydin, senin duygularına saygı duyardım. Yo, yo, bunda ciddiyim. Aşkta özgürlük olmalıdır. Ben bundan yanayım. Şimdi artık bunun ne olduğu hakkında oldukça iyi bir fikrim var. Çünkü José'yi *seviyorum* —bana sigara içme dese bırakırdım. O çok arkadaş canlısı bir insan, kötü kırmızılıklarımdan bile beni kurtarabiliyor, artık buna o kadar sık yakalanmıyorum, yalnız arada bir, fakat o kadar belirsiz ki. O zaman da Seconal yutuyorum ya da kendimi Tiffany'ye atıyorum; onun elbisesini temizleyiciye götürüyor, mantar dolması yapıyor, kendimi daha iyi hissediyorum. Bu büyük bir şey. Başka bir şey daha, bütün astroloji kitaplarımı attım. Tanrı'nın belası gezegendeki her yıldız için bir dolar harcamışımdır. Çok sıkıcı, ama iyi olursan, aldığın cevaplar da iyi oluyor. İyi ile demek istediğim, daha doğru... Ama yasalara uygun doğruluk değil bu —eğer günün neşesine bir şeyler katacak diye düşünürsem, mezar hırsızlığı yapıp, ölü bir adamın gözlerini de çalabilirim. Her şey olabilirim, fakat bir korkak, bir gösterişçi, heyecanlı bir dolandırıcı ve bir orospu değil. Namussuz bir kalbim olacağına kanser olayım daha iyi. Bu söylediğim dindarca bir şey değil. Yalnızca hayat dersinden öğrendiğim bir şey. Kanser insanı *soğuklaştırır,* ama öbürü de muhakkak aynı şeyi yapar. Off yeter artık, kendine gel şekerim, gitarımı ver bana da sana *en iyi* Portekizcemle bir *fada* söyleyeyim."

O son haftalar, yazın son uzun günleri ve yine sonbaharın ilk günlerine ilişkin anılarım silikti. Belki de artık arkadaşlığımız, iki kişinin birbirleriyle kelimelerden çok sessizlik içinde konuşabildikleri devreye erişmişti. Gerginliğin, rahatsız edici konuşmaların, arkadaşlığı bir gösteriş yapan, yüzeyde bırakan dramatik dakikaların yerini zaman içinde sevgi dolu bir sessizlik alır. José şehirde olmadığı zamanlar (ona karşı düşmanca duygular beslemeye başlamıştım, adını çok seyrek kullanıyordum) biz birçok akşam birlikte olur, bu süre içinde de yüz kelimeden fazla konuşmazdık. Bir kez Chinatown'a kadar yürüdük, bir Chow-mein yemeği yedik, birkaç kâğıt lamba aldık, Çin tapınaklarında yaktıkları çubuklardan bir kutu çaldık, Brooklyn Köprüsü'nden karşı tarafa aptal aptal yürüdük; köprünün üzerinden denize doğru gitmekte olan gemilerin kıpkızıl tepelerin siluetinin arasından geçmesini seyrederken, Holly şöyle dedi; "Yıllar sonra, yıllar ve yıllar sonra bu gemilerden birisi beni geri getirecek, beni ve benim dokuz Brezilyalı çocuğumu. Çünkü, evet, buraları görmeleri gerek, bu ışıkları, bu nehri. Nasıl başka şeyler, bir ağaç, bir yol ya da bir ev ya da herhangi bir şey, ben onlara ait olduğum için benim olabiliyorsa, New York'u da benim olmasa da ben ona ait olduğum için seviyorum." "Sus" dedim; çünkü o, körfezin içinde buharla yol alan düdüklerini çalan bir gemide, konfetilerin altında güvenilir hedeflere doğru giden bir yolcuyken, ben kendimi kuru bir havuzun içinde yalnız bırakılmış bir römorkör gibi kızgınlık içinde hissettim.

Böylece günler, sonbahar yaprakları gibi, anılarımda uçuştular; ta ki ötekilerden farklı bir gün yaşayıncaya kadar.

30 Eylül, yaş günümdü ama bunun olaylarla hiçbir ilgisi yoktu. Yalnız, ailemin o gün biraz para göndereceğini umduğum için postacının sabah ziyaretini sabırsızlıkla bekliyordum. Dayanamayıp aşağı inerek onu beklemeye başladım. Koridorda aylakça dolaşıyor olmasaydım, Holly de bana ata binmeye gitmemizi teklif etmezdi; böylece, benim hayatımı kurtarma fırsatını da yakalamazdı.

Ben postacıyı beklerken, "gel," dedi. "Haydi, gidip parkta ata binelim." Üstünde bir rüzgârlık, pantolon ve tenis ayakkabıları vardı, karnının yassılığını göstermek için eliyle vurdu. "Veliahtı kaybetmek için dışarıya

çıktığımı sanma. Bir at var, sevgili kocamış Mabel Minerva. Onunla vedalaşmadan gidemem."

"Vedalaşmak mı?"

"José haftaya Cumartesi için biletleri aldı." Kendimden geçtim, beni sokaktan aşağıya doğru götürdü. "Miami'de uçak değiştireceğiz. Sonra denizin üstünden. And Dağları'nın üstünden. Taksi!"

And Dağları'nın üstünden. Central Park'ın içinden taksi ile geçip giderken, sanki ben de tepesi karlı dağların ve uçsuz bucaksız arazinin üzerinden perişan uçuyordum.

"Fakat bunu yapamazsın. O zaman, başkaları ne olacak? Peki ne olacak? Ama *gerçekten*, böyle herkesi bırakıp kaçamazsın."

"Kimsenin beni özleyeceğini sanmıyorum. Hiç arkadaşım yok ki."

"Ben senin eksikliğini hissedeceğim. Özleyeceğim. Joe Bell de. Ve, evet, milyonlarca başkaları daha. Örneğin Sally. Zavallı Bay Domates."

"İhtiyar Sally'yi severdim," dedi ve içini çekti. "Biliyor musun, onu bir aydır görmeye gitmedim. Ona uzaklara gideceğimi söylediğim zaman bir melek gibiydi. *Gerçekten..."* deyip kaşlarını çattı. "Buradan ayrılmama oldukça *sevinmiş* gibiydi. Bu her şey için çok daha iyidir dedi. Çünkü önünde sonunda bir karışıklık çıkabilir. Eğer gerçekten yeğeni olmadığımı öğrenirlerse. O şişman avukat, O'Shaughnessy, bana beş yüz dolar yolladı. Her neyse, Sally'den düğün hediyesi."

Kızgın görünmek istedim. "Benden de bir hediye bekleyebilirsin o zaman, eğer düğün olursa."

Güldü. "Benimle elbette evlenecek. Kilisede. Ailesi de orada olacak. Evlenmek için Rio'ya gitmeyi bu yüzden bekliyoruz."

"Senin şu anda evli olduğunu biliyor mu?"

"Sana ne oluyor böyle? Günümü berbat etmek mi istiyorsun? Güzel bir gün; bırak da tadını çıkaralım!"

"Evli olman sorun çıkarabilir."

"Olmaz öyle bir şey. Sana söyledim, o evlilik kanuna aykırıydı. *Olamazdı."* Burnunu ovaladı ve bana baktı. "Sen bunu herhangi canlı bir varlığa söylersen, sevgilim seni ayaklarından asar, domuzlara yediririm."

Ahırlar —sanırım şimdi yerlerinde televizyon stüdyoları var— West Sixty-Sixth Street'teydi. Holly benim için yaşlı, çökük sırtlı, siyah beyaz bir kısrak seçti. "Korkma, beşikten daha güvenlidir." Bu da, benim durumumdakiler için gerekli olan bir garantiydi. Çünkü bütün binicilik yaşamım, çocukluğumda karnavallarda yapmış olduğum on sentlik at gezintilerinden ibaretti. Holly eyere oturmama yardım etti, sonra kendi atına bindi. Bu gümüş renkli hayvan, Central Park West'in trafiği arasında yavaş yavaş yol alırken önüme geçti ve yapraklarla kaplanmış, çıplak rüzgarların dans ettiği patikaya girdi.

"Gördün mü?" diye bağırdı. "Enfes."

Birdenbire her şey enfes göründü. Birdenbire, Holly'nin saçlarındaki renklerin pırıltısını seyrederken, onu kendimi unutacak kadar sevdiğimi düşündüm. Onun mutluluk getireceğini düşündüğü bir şeyin yakında gerçekleşecek olması beni de mutlu ediyordu. Atlar yavaşça tırısa kalktı, rüzgâr üstümüze çarptı, yüzlerimizi kamçıladı, güneş ve gölge gölcüklerine dalıp çıktık; bu neşe, yaşamaktan duyulan mutluluğun verdiği bu canlılık, bir kadeh viski içmişim gibi beni sarstı. Bu yalnız bir dakika sürdü; bundan sonraki an ise çirkin bir gizlilik içinde ortaya gülünç bir tiyatro oyununu çıkardı.

Çünkü birdenbire, gizli ormanların yırtıcı yaratıkları gibi, bir grup zenci oğlan patikanın yanındaki çalılıkların içinden sıçradılar. Yuhlayarak ve küfür ederek atların kıçlarına taşlar atıp değneklerle vurdular.

Benimkisi, siyah beyaz kısrak, arka ayakları üzerine kalkarak kişnedi, bir cambaz gibi sallandı, sonra soluksuz kalana dek yoldan aşağı koştu; iki yanına çarpan ayaklarım üzengilerden çıkmış, güçlükle tutunabiliyordum. Atın nalları çakıl taşlarından kıvılcımlar çıkarıyordu. Gök yan yattı. Ağaçlar, küçük oğlanların kayıklarıyla dolu bir göl, heykeller hızla gözümün önünden geçtiler. Dadılar çocukları bizden korumak için koşuştular. Adamlar, serseriler ve başkaları, "Dizginleri çekin!" ve "Oha, oğlum oha!" ve "Atla!" diye bağırdılar. Bu sesleri ben ancak sonradan hatırladım; o an yalnızca Holly'nin arkamdan yarış edercesine gelen fakat bana yetişemeyen kovboy seslerini duyuyordum. Durmadan tekrar tekrar seslenerek bana kuvvet veriyordu. İleri, parkın içinden Fifth Avenue'ye

doğru bir gidiş... Öğle trafiğini, keskin gıcırtılar yaparak yollardan çıkan taksileri, otobüsleri korkutarak dağıttık. Druke'ün malikanesini, Frick müzesini, Pierre ve Plaza'yı geçtik. O sırada Holly bana yetişmeye çalışıyordu; bunun üzerine bir atlı polis de yarışa katıldı. Koşan kısrağımın iki yanından geçen polislerin atları benimkini kıstırarak birdenbire durmaya zorladılar. İşte o zaman, en sonunda, atımın üzerinden düştüm. Düştüm ve ayağa kalkarak orada durdum, nerede olduğumu hiç bilmiyordum. Bir kalabalık toplandı. Polis öfkelendi ve bir deftere bir şeyler yazdı; o anda çok anlayışlı idi, sırıttı ve atlarımızı ahıra göndermek için yol bulacağını söyledi.

Holly beni bir taksiye bindirdi. "Sevgilim, nasılsın?"

"Çok iyiyim."

"Fakat nabzın atmıyor," diyerek bileğimi yokladı.

"Öyle ise ölmüşümdür."

"Hayır, aptal, bu çok ciddi. Bana bak."

İşin kötüsü onu göremiyordum. Buna karşın bir çok Holly görüyordum. Endişeden bembeyaz olmuş ter içinde üçlü bir yüz... Öyle ki bu beni hem duygulandırdı, hem de utandırdı. "Hiçbir şey duyamıyorum. Yalnızca utanıyorum."

"Lütfen. Emin misin? Doğruyu söyle bana. Ölebilirdin."

"Fakat ölmedim. Sana çok teşekkür ederim. Hayatımı kurtardığın için. Çok iyisin. Biriciksin. Seni seviyorum."

"Seni zavallı aptal," diyerek yanaklarımdan öptü. Onu dört tane gördüm ve işte sonra bayılmışım.

O akşam Holly'nin resimleri *Journal American* gazetesinin geç baskısında, *Daily News* ve *Daily Mirror* gazetelerinin de erken baskılarında ön sayfaları dolduruyordu. Bu yazılanların, atların kaçışı ile hiçbir ilgisi yoktu. Başlıkların da gösterdiği gibi, konu bambaşka bir şey hakkındaydı.

Journal American: Çapkın kız uyuşturucu madde skandalından tutuklu.

Daily News: Afyon kaçıran aktris yakalandı. Uyuşturucu madde trafiği açığa çıktı. Güzel kız tutuklandı.

Hepsinin içinde *News* gazetesi en çarpıcı resmi basmıştı: bir erkek ile bir kadın iki iri yapılı polisin arasına sıkışmış Holly emniyete giriyordu. Binici kostümü, rüzgârlığıyla bir sokak çetesi üyesini andırıyordu. Koyu gözlüğü, dağınık saçları ve somurtkan dudaklarından sarkan sigarası ile sefil bir görünüşü vardı.

Resmin altında şunları yazılıydı:

Yirmi yaşındaki Holly Golightly adındaki güzel film yıldızcığının ve aynı zamanda kafe sosyetesinin ünlü simasının, afyon kaçıran uluslararası bir şebekenin şantajcısı Salvatore "Sally" Domates ile ilgili olduğu savcılık tarafından açıklanmıştır. Resim, Patrick Connor ile Sheilah Fezzonetti (sol ve sağda), Holly'yi 67th St. Prencinct'e doğru götürüyor. Yazısı sayfa 3'te.

Oliver 'Father' O'Shaughnessy (yüzünü bir şapka ile saklamış) denen adamın öyküsü üç uzun sütunda anlatılmıştı. Burada, biraz özetlenmiş olarak şunlar anlatılmış:

Yirmi yaşındaki Hollywood yıldızcığı, New York'un bu çok sözü edilen kızı muhteşem Holly Golightly'nin yakalanmasıyla kafe sosyetesinin üyeleri adeta sersemlediler. Aynı zamanda polis öğleden sonra saat 2'de, Hotel Seabord, W 49th Street'te oturan 52 yaşındaki Oliver O'Shaughnessy'yi, Madison Avenue'deki Hamburg Heaven'dan çıkarken yakalamıştır. İkisinin de, herkesçe bilinen Mafia lideri Salvator 'Sally' Domates tarafından yönetilen uluslararası uyuşturucu madde satan şebekede önemli kişiler olduğu, o bölgenin Yetkili Sözcüsü Frank L. Donovan tarafından açıklanmıştır. Domates 'Sally' şu anda Sing Sing'de siyasi rüşvetten aldığı beş yıl hapis cezasını çekmektedir... Suçlular arasında 'Baba' ve 'Peder' diye bilinen cübbesiz papaz O'Shaughnessy'nin tutuklanmalarının 1934'lere dek giden bir tarihçesi vardır. O sıralarda Rhode Island'da, The Monastry adlı bir akıl hastanesi işletmekten iki yıl yatmıştı. Şimdiye dek hiçbir sabıkası olmayan Bayan Golightly, East Side'ın seçkin bölgelerindeki lüks dairesinde ele geçirilmiştir. Bölge Savcılığı'ndan hiçbir resmi açıklama yapılmamasına karşın, sorumlu kaynakların iddialarına göre, kısa bir süre önce multimilyoner Rutherford Trawler ile arkadaşlık eden sarışın ve güzel aktris, tutuklu Domates ile onun baş yardımcısı O'Shaughnessy arasında 'bağ' olarak çalışmaktaydı. Kendini Domates'in bir akrabası olarak

gösteren Bayan Golightly, denildiğine göre Sing Sing'e haftalık ziyaretlerde bulunuyordu. Bu arada Domates kendisine sözlü olarak şifreli mesajlar vermiş, o da bunları O'Shaughnessy'ye iletmiştir. Bu ilişkiler yoluyla Cefalu (Sicilya)da 1874 yılında doğmuş olan Domates'in dünya çapında bir uyuşturucu maddeler örgütünü ilk elden yönettiği anlaşılmaktadır. Bu örgütün Meksika, Küba, Sicilya, Tanca ve Dakar'da ajanları vardır. Bölge Savcılığı bu iddialar hakkında herhangi bir ayrıntılı bilgi vermek ya da bunları doğrulamaktan kaçınmıştır... Suçlu çift E 67th Street'teki Precinct istasyonuna kayıt olmaya geldikleri zaman, haberi önceden alan çok sayıda gazeteci orada bulunuyordu. İriyarı, kızıl saçlı O'Shaughnessy herhangi bir şey söylemeyi reddetmiş ve bir fotoğrafçının kasıklarına tekme atmıştır. Bir sokak çocuğu gibi pantolon ve deri ceket giymesine karşın yine de hoş ve zarif görünen Bayan Golightly oldukça ilgisizdi. Gazetecilere, "Bana bu cehennemin ne demek olduğunu sormayın!" dedi. "Çünkü bilmiyorum sevgililerim! Evet, Domates Sally'yi her hafta ziyaret ederdim. Bunda ne kötülük var? O da Tanrı'ya inanıyor, benim gibi..."

"Kendisinin uyuşturucu maddelere düşkün olduğunu kabul ediyor" başlıklı yazının altında ise şunlar yazılıydı:

Bir gazeteci kendisine uyuşturucu madde kullanıp kullanmadığını sorduğu zaman, Bayan Golightly gülümsedi, "Biraz afyon içtim. Bu yarım kadeh brendi kadar bile zararlı değildir. Hem de ucuz. Ama maalesef, ben brendi seviyorum. Hayır. Bay Domates bana hiçbir zaman uyuşturucu maddelerden söz etmedi. Bu beni çok kızdırıyor, kötü insanların onu durmadan suçlaması. O çok duygulu ve dindar biridir. Sevimli yaşlı bir adamdır."

Yukarıdaki ilk yazıda kocaman bir yanlışlık vardı. Holly "lüks dairesinde" yakalanmamıştı. Yakalandığı zaman benim banyomdaydı. İçine Epsom tuzları karıştırılmış buharlı suyla dolu küvette ata binmenin verdiği sızıları dindirmeye çalışıyordum. Holly, dikkatli bir hastabakıcı gibi, küvetin kenarına oturmuş, beni Sloan'ın romatizma ilacı ile ovalayarak yatağın içine sarıp sarmalamak için bekliyordu. Ön kapı çalınmıştı. Kapının kilidi açılırken, Holly "Girin" diye seslendi. Sivil giyinmiş iki dedektif

arasında Madam Sopphia Spanella içeri girdi. Polislerden birisi sarı kalın saç örgülü bir kadındı.

Madam Spanella "İşte burada aradığınız kadın!" diye bağırarak banyoya daldı ve önce Holly'ye, sonra da benim çıplaklığıma parmağıyla işaret etti. "Bak. Ne orospudur o." Erkek dedektif, hem Madam Spanella'dan, hem de bu durumdan utanır gibi oldu. Fakat yanındaki arkadaşının yüzünü sert bir gerginlik kapladı. Holly'nin omzuna pat diye eliyle vurarak, şaşılacak derecede bebek gibi sesiyle: "Gel benimle, güzel kız. Seni bekleyenler var," dedi. Bunun üzerine Holly soğukkanlılıkla ona şöyle dedi: "Elinin hamuruyla çek ellerini üzerimden, seni korkunç, salyalı sapık, öküz." Bu sözler kadını kızdırdı. Holly'ye sert bir tokat attı. O kadar kuvvetliydi ki kızın başı büküldü ve elindeki ilaç şişesi düşerek yere saçıldı. Bu arada ben de kavgayı kızıştırmak istercesine acele küvetten çıkarken yerdeki haplara basıp kaydım ve iki ayağımın başparmağını şiddetle kapıya çarptım. Kanayan ayağımla yerde izler bırakarak çırılçıplak bir halde, onları hole kadar izledim. Dedektifler Holly'yi merdivenlerden aşağıya uçururlarken, o bana, "Lütfen kediye yemek vermeyi unutma," diyordu.

Tabii ben Madam Spenella'nm suçlu olduğuna inanıyordum. Çok kez yetkililere telefon ederek Holly'yi şikayet etmişti. O akşam Joe Bell gazeteleri göstermeye gelinceye dek bu olayın korkunç yönleri olabileceğini düşünmemiştim. Joe Bell mantıklı konuşamayacak kadar şaşkın idi. Ben yazılanları okurken o iki yumruğunu birbirine vurarak odanın içinde içki içerek dolaştı.

Sonra, "Sen de buna inanıyor musun? O bu berbat işe karışmış mıdır?" diye sordu.

"Şey, evet."

Ağzına bir nane şekeri attı, beni süzerek şekeri, sanki kemiklerimi kırıyormuş gibi çiğnedi. "Bak bu çok kötü oldu. Sen bir de onun arkadaşı olacaktın. Ne piçmişsin!"

"Bir dakika. Bu işin içine *bilerek* karışmış demedim. Öyle değil. Fakat, bunu yapmış işte. Mesaj taşımış falan filan..."

"Ne kadar da rahat karşılıyorsun bu olanı biteni! Tanrım, on yıl yiyebilir. Daha da çok," dedi. Elimden gazeteleri birdenbire çekti. "Sen onun arkadaşlarını tanıyorsun. O zengin adamları. Benimle gel, telefon etmeye başlayalım. Kıza benim tutabileceğimden daha hilebaz bir avukat gerekecektir."

Kendi kendime giyinemeyecek kadar ağrılar içindeydim, titriyordum bir yandan da. Joe Bell bana yardım etmek zorunda kaldı. Barına gidince de beni telefon kabinine götürerek elime üç ölçüyü boşalttığı bir martini kadehi ve içi bozuk para dolu bir brendi karıştırıcısı verdi. Kimi arayacağımı bilemiyordum. José, Washington'daydı. Onunla ilgili tek bildiğim buydu. Rusty Trawler? Hayır, o piç olamazdı! Yalnız, kızın bildiğim öbür arkadaşları kimlerdi? Belki de gerçekten benim hiç arkadaşım yok dediği zaman haklıydı.

Şehirlerarası santralden O. J. Berman'ın numarasını alarak Beverly Hills, Crestview 5-6958'i aradım. Telefona cevap veren kişi Bay Berman'ın masajda olduğunu ve rahatsız edilemeyeceğini söyledi ve "Özür dilerim, tekrar arayın," diyerek telefonu kapattı. Joe Bell bunun üzerine, bu bir ölüm kalım işidir demeliydin diye söylendi ve Rusty'yi aramam için direndi. Önce, Bay Trawler'in uşağı ile konuştum —Bay ve Bayan Trawler yemekteler diye bildirdi, not alabilir miydi? Joe Bell telefona bağırdı: "Bu çok acele, beyim, ölüm kalım meselesi." En sonunda kendimi, bir zamanların Mag Wildwood'u ile konuşurken —daha doğrusu onu dinlerken buldum. "Bu kadar inatçı mısınız?" diye diretti. "Kocam ve ben, adımızı o iğrenç ve dejenere kız ile bir araya getiren her kim olursa olsun onu muhakkak dava edeceğiz. Ben onun zıpzıp kafalı, sıcakta kalmış piç bir tazı gibi *ahlaksız* olduğunu biliyordum. Onun yeri cezaevidir. Kocam da yüzde yüz benim gibi düşünmektedir. Biz kim olursa olsun *dava*... Telefonu kapadım; hayır, Holly ona telefon etmemi istemezdi, bu yaptığımı bilse beni gerçekten öldürürdü.

Yeniden Kaliforniya'ya telefon ettim. Hatlar meşguldü, hep meşgul kaldı, nihayet O. J. Berman'a ulaştığım zaman o kadar çok martini içmiştim ki neden telefon ettiğimi o bana söylemek zorunda kaldı. "Çocuk için telefon ediyorsun, değil mi? Bunu biliyorum. Iggy Fitelstein ile konuştum

bile. New York'taki en iyi avukat odur. Iggy, dedim, sen bu işle uğraş hesabı bana yolla, yalnızca adımı gizli tut. İşte, kıza bir şeyler borçluyum. *Hiçbir şey* ödemek zorunda olduğumdan değil, ona bakacak olursan. Kız deli, kaçık. Fakat *gerçek* bir kaçık, biliyor musun? Her neyse, ona on binlik kefalet biçmişler. Meraklanma, Iggy onu bu gece çıkartır —şu anda evinde bile olabilir."

Fakat değildi; ertesi sabah kedisini doyurmaya gittiğimde de eve dönmemişti. Evinin anahtarı olmadığından yangın merdivenini kullandım, içeriye pencereden girdim. Kedi yatak odasındaydı, yalnız da değildi; orada bir adam vardı, bir bavulun üzerine eğilmişti. Ben pencereden içeriye girerken ikimiz de birbirimizi hırsız sanarak kuşkuyla bakıştık. Güzel bir yüzü, parlak saçları vardı, José'yi andırıyordu. Üstelik toplamakta olduğu bavulun içindekiler José'nin Holly'de bıraktığı giysileriydi. Holly'yi telaşlandıran, durmadan tamirciye ve temizleyiciye taşıdığı ayakkabı, ceket ve pantolonlar. Kendi kendime, bu işte José'nin parmağı var dedim. "Sizi Bay Ybarra-Jaegar mı yolladı?"

İhtiyatlı bir gülümseme ve hemen sezilir bir aksanla "onun kuzeniyim," dedi.

"José nerede?"

Bu soruyu, başka bir dile çevirir gibi tekrarladı. "Ah o nerede? O bekliyor," dedi ve bana aldırmayarak odacılık görevine devam etti.

Demek diplomat bir oyun hazırlamıştı. İşte, buna çok şaşmadım ya da biraz olsun bile üzülmedim. Yine de ne kalp kırıcı bir işti bu. "Onu kırbaçla dövmek gerek."

Kuzen kıkırdadı, eminim ki beni anlamıştı. Bavulu kapayarak bir mektup çıkardı. "Kuzenim, bunu bırakmamı istedi. Siz lütfeder misiniz?"

Mektubun üzerine şunlar karalanmıştı: *Bayan Holly Golightly için — Yüksek nezaketinizle.*

Holly'nin yatağına oturdum kedisine sarıldım. Holly, bu durumda kendisi için ne kadar üzülebilirse, ben de onun için o kadar üzüldüm.

"Evet, ben veririm ona."

Bunu yaptım, en ufak bir istek bile duymadan. Mektubu yok edecek kuvveti kendimde bulamadım; Holly bana, "José'den bir haber aldın mı?" diye umutsuzca sorduğu zaman da mektubu cebimde alıkoyamadım. İki sabah sonraydı; tentürdiyot ve lazımlık kokan bir odada, bir hastane odasında, yatağının kenarında oturuyordum. Tutuklandığı geceden beri oradaydı. Elimde bir paket Picayune sigarası ve sonbaharın yeni açmış menekşelerinden bir demet, ona doğru ayaklarımın ucuna basarak yürürken, "Ah sevgilim," diye beni karşıladı. "Veliahtı kaybettim." On iki yaşında bile göstermiyordu. Uçuk sarı saçları arkaya doğru fırçalanmıştı, gözlükle kapatılmamış gözleri yağmur suyu gibi arıydı -kimse onun ne denli hasta olduğuna inanamazdı.

Fakat bu gerçekti: "Tanrım, yeni yeni kendime geliyorum. O şişman kadın beni gerçekten fena benzetti. Fırtınalar kopardı. Sanırım sana o şişman kadın hakkında bir şey söylemedim. Kardeşim öldükten sonraya kadar ben de onu hiç tanımıyordum. O sırada, nereye gitmiş olabileceğini, Fred'in ölümünün ne demek olduğunu düşünüyordum. Ve sonra onu gördüm, odada benimle beraberdi. Fred'i kollarına almış sallıyor, şişman kötü kızıl orospu, sallanan sandalyede oturmuş, Fred kucağında, sürekli gülüyor. Alay edip duruyor! Neyse sevgilim, ne varsa gelecekte var. O an bu kadının benimle alay etmek istediğini düşündüm. Şimdi anlıyor musun, niçin deliye dönüp her şeyi kırdığımı?"

O.J. Berman'ın tuttuğu avukattan başka onu görme izni verilen tek insan bendim. Odasını başka hastalarla paylaşıyordu. Üçüzlere benzeyen kadınlar, pek kötü bakışlarla olmasa da beni ilgiyle incelediler, İtalyanca fısıldaşarak birbirlerine düşüncelerini söylediler. Holly bunu açıkladı: "Seni, beni eken adam sanıyorlar sevgilim. Bana kötülük yapan," diye cevap verdi. "İngilizce bilmiyorlar. Boş ver, onların eğlencelerini bozmayı aklımdan bile geçirmem ben." İşte José'yi bana o anda sordu.

Mektubu görür görmez gözlerini kıstı ve dudaklarını bükerek taş gibi gülümsedi, öyle ki, bu onun yaşını kat kat artırdı. "Sevgilim," diye bana seslenerek, "şuradaki çekmeceye uzanıp çantamı bana verir misin? Bir kız, böyle bir şeyi dudaklarını boyamadan okumaz," dedi.

Küçük aynasının yardımı ile pudralandı, yüzünün on iki yaşındaki görünüşünü yok edecek şekilde boyandı. Ruj ile dudaklarını biçimlendirdi, allıkla yanaklarını renklendirdi. Göz kenarlarına kalem çekerek mavileştirdi, boynuna 4711 serpti, kulaklarına inci küpelerini taktı, son olarak da güneş gözlüğünü yerleştirdi burnunun üstüne. Böylece zırhlandı. Manikür zamanının geldiğinden yakınarak mektubu yırtıp açtı. Gözleri sayfa üzerinde koşuştururken, küçücük taş gibi gülüşü daha da küçüldü ve sertleşti. En sonunda bir Picayune istedi. Bir nefes çekti: "Sersem edici gibi bir tadı var, ama kutsal," dedi ve mektubu bana attı. "Belki işe yarar —kötü bir romantik öykü yazman için. İnat etme, yüksek sesle oku haydi. Ben de işitmek istiyorum."

Şöyle başlıyordu: "Çok sevgili küçük kızım..

Holly birdenbire eliyle kes işareti yaptı. Mektuptaki el yazısı hakkında ne düşündüğümü sordu. Hiçbir şey düşünmemiştim: sıkışık, çok okunaklı, sıradan bir yazıydı. "İşte T harfine benzeyen birinin yazısı. Düğmelenmiş ve kabız olmuş," diye yorum yaptı. "Devam et."

"Çok sevgili küçük kızım, senin başkalarına benzemediğini bile bile seni sevdim. Fakat senin başka kadınlardan ne kadar değişik olduğunu herkesin içinde böyle vahşi bir şekilde fark ettiğim zaman duyduğum üzüntüyü anla. Sen, benim inancımda ve mesleğimde olan bir adamın karısı olarak düşünebileceği bir kadından çok farklısın. Gerçekten şu anda içinde bulunduğun durum için üzülüyorum, senin hakkındaki yargılara yürekten katılabileceğimi sanmıyorum. Umarım ki sen de beni yürekten ayıplamazsın. Benim korumam gereken bir ailem ve adım var, bu örgütlerin işe karıştığı yerde ben bir korkağa dönüşürüm. Unut beni, güzel çocuk. Artık burada değilim. Yurduma döndüm. Fakat Tanrı her zaman seninle ve çocuğunla beraber olsun. Tanrı *José* gibi olmaz inşallah."

"Evet?"

"Bir bakıma oldukça doğrucu. Hatta dokunaklı."

"*Dokunaklı*? Bu bir ağız dolusu aptal palavraya dokunaklı mı diyorsun?"

"Fakat ne olursa olsun, bir korkak olduğunu söylüyor. Onun açısından da olaya bakmalısın ki..."

Holly, bunu anlayabildiğini kabul etmek istemedi hemen, fakat yüzü, tüm o boyaların kapamasına karşın, yine de anladığını açıkça belli ediyordu. "Peki, diyelim ki o mantıksız bir sıçan değil. Rusty gibi çok iri bir King Kong sıçanı değil. Benny Shacklett gibi de değil. Fakat ah. Tanrım," diye bağırarak, bir bebek gibi yumruğunu ağzına soktu. "Ben onu *sevdim.* O sıçanı."

İtalyan üçlü aramızda bir *kavga* çıktığını düşündü ve Holly'nin yüzüne bakıp kimin suçlu olduğuna kendilerince karar verdiler, bakışlarını bana yönelttiler. Bense bundan hoşlanmıştım. Holly'nin bana önem verdiğini düşünmeleri beni gururlandırdı. Ona bir sigara daha verince durgunlaştı. Yutkundu ve "Tanrı seni korusun, Buster," dedi. "Bu kadar kötü bir binici olduğun için de Tanrı korusun seni. Kalamiti Jane gibi hareket etmek zorunda kalmasaydım hâlâ bekar anneler evinde yer bulmanın yollarını düşünecektim. Çok hareket yüzünden oldu. Oysa ben, bunun. Bayan Dykeroo'nun bana vurmasından dolayı olduğunu söyleyerek, bütün rozetler grubunun *ödlerini koparttım.* Evet efendim, onları birçok nedenden dolayı dava edebilirim; bunun içine yanlışlıkla tutuklama da girer."

O ana kadar Holly'nin daha kötü sıkıntılarını kapalı geçmiştik, bunlara şaka yoluyla değinmek bile korkunç ve acıklıydı. Bu da, Holly'nin önündeki bunaltıcı gerçekleri görebilmekten ne denli uzak olduğunu gösteriyordu. Kendimi kuvvetli, olgun bir amca gibi düşünerek, "şimdi, Holly," dedim, "şimdi bak Holly, durumu şaka olarak ele alamayız. Plan yapmak zorundayız."

"Öfkelenmek için çok genç sayılırsın. Çok küçüksün. Hem baksana, bundan sana ne?"

"Hiç, yalnızca senin arkadaşınım ve senin için endişeleniyorum. Ne yapmayı düşündüğünü bilmek istiyorum."

Burnunu ovaladı ve gözlerini tavana dikti. "Bugün Çarşamba, değil mi? Sanırım Cumartesi'ye kadar uyuyacağım, iyi bir *uyku* olacak. Cumartesi sabahı da dışarı bankaya tüyerim. Sonra eve uğrayıp bir iki gecelik ve Mainbocher elbisemi alırım. Bundan sonra da Idlewild Havaalanı'nı ararım. Sen de domuz gibi biliyorsun ki, en güzel uçakta en güzel yer benim için

ayrılmıştı. Arkadaşım olduğuna göre, bana el sallamana izin veririm. *Lütfen* başını sallamayı kes."

"Holly, Holly, bunu yapamazsın."

"Neden olmasın? José'nin peşinden gitmiyorum; sen öyle sanıyorsan yanılıyorsun. Bildiğime göre, o Limboville'de oturuyor. Yalnızca şu var: Böyle güzel bir bileti neden yakayım? Ayrıca, Brezilya'ya da hiç gitmedim."

"Söyler misin bakayım, burada sana nasıl haplar yutturdular? Anlamıyor musun, sen burada suçlu olarak tutuklusun. Seni parmaklıktan atlarken yakalarlarsa, anahtarı da fırlatıp atarlar. Kurtulsan bile hiçbir zaman vatanına geri dönemezsin."

"Ne olur yani, akıllı küçük? Neymiş sanki, vatan dediğin rahat ettiğin yerdir. Ben hâlâ öyle bir yer arıyorum."

"Hayır Holly, bu çok saçma. Senin hiçbir şeyden haberin yok. Bu durumun sonuna kadar dayanmalısın."

"Yaşasın bizim takım, yaşasın!" dedi ve yüzüme duman savurdu. Bununla birlikte çok etkilenmişti. Gözlerinin önünde umut kırıcı şekiller belirdi, benimkilerin önüne olduğu gibi: demir kapılı odalar, ağır kapanan kapılar ile çelik parmaklıklar. "Oh kes şunu," dedi. "Beni *yakalayamamaları* için elimde birçok fırsat var. Yalnızca ağzı *sıkı ol* yeter. Bak, beni hor görme sevgilim." Elini elimin üzerine koyarak birdenbire büyük bir içtenlikle sıktı. "Pek fazla seçeneğim yok. Bunu avukatımla da konuştum: Oh, tabii *ona* Rio hakkında hiçbir şey söylemedim, parasından olmaktansa gidip üniformalılara bahşiş verir. O. J'nin kefalet için koyduğu para da bir yana. Tanrı onun ruhunu korusun, fakat bir kez Batı'dayken pokerde on binden fazla kazanmasına yardım etmiştim; ödeştik işte. Hayır, işin gerçek püf noktası da şu: Bütün üniformalıların benden istediği, beni parasız sıkıştırmaları ve Sally'nin aleyhine tanıklık yapmam —kimse beni kanuni şekilde yargılamaya niyetli değil, ortada hayali bir olay bile yok. Evet, çok kötü biri olabilirim *ama* bir arkadaşın aleyhine tanıklık yapmam. Eğer onun rahibe Kenny'ye afyon verdiğini ispat ederlerse, o başka. Benim ölçeğim insanların bana nasıl davrandıklarıdır. Diyelim ki yaşlı Sally de benimle tam akça pakça değildi, belki de biraz yararlanmaya baktı, fakat

yine de Sally iyi bir atıcıdır. Kanun adamları onu mimleyeceğine, şişman kadının beni yakalamasına göz yumarım."

Küçük aynasını yüzüne doğru eğdi ve dudak boyasını düzelterek şöyle devam etti: "Doğrusunu söylemek gerekirse, hepsi bu değil. Sahne ışıklarının gölgeleri bir kızın yüzünü bozar. Mahkeme beni mosmor yapsa bile, benim için bu yörede umutlu bir gelecek yok: Yine de La Rue'den, Perona'nın barından tut, Grill'e kadar ipucu yakalarlar —inan bana, ben onlara Bay Frank E Campbell kadar hoş görüneceğim. Sen benim özel yeteneklerimi kullanarak yaşamış olsaydın, ne biçim bir karaborsadan söz ettiğimi anlardın şekerim. Roseland'da bir sürü Batı Hilibili ile bel kıvırarak sönüp gitmek istemem. Mükemmel Madam Trawler, elinde köpeğiyle Tiffany'ye girip çıkarken ben buna dayanamam. Şişman kadına kalmak çok daha iyidir."

Bir hastabakıcı sessiz adımlarla odayı dolaşarak ziyaret saatinin bittiğini bildirdi. Holly şikayete başladı, fakat ağzına tıkılan derece ile sesi kesildi. Ben ayrılırken, ağzından dereceyi çıkararak, "Bir iyilik yap bana sevgilim," dedi. *"Times* veya nereye istersen telefon et ve Brezilya'daki en zengin elli adamın bir listesini al. Şaka etmiyorum. En zengin ellisinin, ırk ve renk fark etmez. Bir şey daha: Eve bir göz atarak bana verdiğin o madalyonu bul. St. Christopher madalyonunu. Yolculukta ona ihtiyacım olacak."

Cuma gecesi gök kıpkırmızıydı, gürüldüyordu. Cumartesi, ayrılık günü, kasırga koparcasına yağdı. Öyle ki havada köpek balıkları yüzebilir, ama bir uçak geçip gidemezdi.

Holly neşe içinde, uçağın kalkamayacağına onu inandırmak için söylediğim sözlere aldırmayarak hazırlıklarını yürüttü ve şunu da söylemeliyim ki en büyük yükü de benim üzerime attı. Çünkü kırmızı tuğla binanın yanına yaklaşmasının akılsızca bir iş olacağına karar kılmıştı. Oldukça da haklıydı; belki polisler, gazeteciler ya da başka ilgililer, kim olduğu belirsiz insanlar tarafından gözaltındaydı burası. Kimi zaman bir adam ya da birçok adam, kapının etrafında dolaşıyordu. Böylece, o hastaneden bankaya, oradan da doğru Joe Bell'in barına gitti. Holly'nin en kısa zamanda, yarım saati geçmeden, beni barda beklediği haberini getiren

Joe Bell, "İzlendiği aklına bile gelmiyor," dedi. Yanımda şunları da götürmeliymişim: "Takılarını. Gitarını. Diş fırçasını ve başka şeyleri. Ve yüz yıllık bir şişe brendiyi; diyor ki, bunu kirli sepetinin en altında saklı bulursun. Ha, kediyi de. Kediyi de istiyor. Fakat cehenneme..." dedi Joe Bell. "Bilmem istediklerini yapmalı mıyız. Onun kendi kendinden korunması gerek. Bana kalsa, bunu polislere söylerim. Eğer geri gidip de biraz içki hazırlarsam, belki onu fikrinden caydıracak kadar sarhoş edebilirim."

Yangın merdiveninden yuvarlana yuvarlana, sert rüzgârı yiyip kemiklerime kadar ıslanarak, etime pençelerini geçirmiş kediyle birlikte — çünkü kedi özellikle böyle sert bir havada boşluğa inmekten hoşlanmamıştı — onun götüreceği eşyaları çabuk ve en iyi şekilde toparlamayı becerdim. St. Christopher madalyonunu bile buldum. Topladığım her şeyi kendi odamın ortasında bir yığın oluşturacak şekilde üst üste attım —sutyenler, dans ayakkabıları ve Holly'nin tek bavulunu dolduran bütün güzel şeyler bir piramit olmuştu. Bavula sığmayan eşyaları kese kâğıtlarına koymak zorunda kaldım. Kediyi nasıl taşıyacağımı düşünemedim, sonradan aklıma, bir yastık kılıfının içine sokmak geldi.

Niçin olduğunu sormayın ama, bir kez New Orleans'dan Mississippi'deki Nancy's Landing'e yürümüştüm, yedi yüz elli kilometreden biraz daha az. Bu yürüyüş bile, Joe Bell'in barına gidişimle karşılaştırılınca oldukça neşeli bir eğlence sayılırdı. Gitar yağmurla dolmuş, yağmur kese kâğıtlarını eritmiş, kese kâğıtları yırtılarak parfümler kaldırıma dökülmüş, inciler oluklara yuvarlanmıştı. Rüzgâr itti, kedi tırmaladı ve bağırdı —fakat daha da kötüsü, korkmuştum, José gibi bir korkak olmuştum; fırtınalı yollar sanki tuzak kurmuş görülmedik varlıklarla dolmuştu, bir kaçağa yardım ettiğim için beni tutuklayacaklardı.

Kaçak beni görünce şöyle dedi: "Buster, geç kaldın. Brendiyi getirdin mi?"

Kedi serbest kalınca sıçradı, onun omzuna tünedi, kuyruğu orkestra yöneten bir sopa gibi sallandı. Holly'de sanki bu orkestranın melodisi ile durgunlaşmıştı. Brendinin tıpasını açarken, "Bu benim çeyizimin bir parçası olmak umuduyla saklanmıştı. Şöyle ki, her yıldönümünde kafayı

çekecektik. Tanrı'ya şükür ki çeyiz sandığını almamışım. Efendim, Bay Bell, üç kadeh."

"Yalnız iki tane yeter," dedi Joe Bell. "Senin saçmalıklarının şerefine içemem."

Ne kadar tatlılıkla kandırmaya çalıştıysa da, "Ay, Bay Bell, aranızdan her gün bir hanımefendi ayrılmaz. Onun için kadeh kaldıramaz mısın?" Joe Bell huysuzlandı: "Bu işe katılmam. Cehenneme gidiyor olsan da kendi başına gidersin. Benden daha fazla yardım görmeden." Bu yanlış bir sözdü, çünkü bundan birkaç saniye sonra, barın kapısına şoförlü büyük bir otomobil yanaştı. Bunu fark eden Holly, brendi kadehini tezgâha koydu ve sanki Bölge Savcısı'nı karşısında görecekmiş gibi kaşlarını kaldırdı. Ben de öyle sanmıştım. Joe Bell'in kızardığını görünce, şunu düşündüm: Tanrım, polisi *çağırdı.* Fakat sonra kulakları yanarak açıkladı: "Bir şey değil. Carey Kadillakları'ndan biri. Ben tuttum. Seni havaalanına götürmesi için."

Arkasını dönüp vazodaki çiçeklerle oynamaya başladı. "Sevgili iyi yürekli Bay Bell. Bana bakınız efendim."

Bakmıyordu. Vazonun içinden çiçekleri çekerek Holly'ye attı, fakat hedefi tutturamayınca hepsi yere düştü. "Güle güle," dedi; sanki kusacakmış gibi aceleyle tuvalete koştu. Kapının kilitlendiğini işittik.

Carey'nin şoförü çok nazikti, savruk eşyalarımızı en kibar şekilde aldı. Holly yanında başka giysisi olmadığı için bir türlü değiştiremediği binici takımını çıkarıp ince siyah elbisesini giymek için uğraşırken, azalan yağmurun altında suları sıçratarak giden arabada şoförün yüzü taş gibi hareketsizdi. Biz ise hiç konuşmadık; çünkü konuşmak yalnızca atışmaya yol açabilirdi. Holly de konuşamayacak kadar meşguldü. Kendi kendine mırıldandı, brendi içti ve sanki bir adres arıyormuş gibi pencereden dışarısını gözledi durdu —belki de hatırlamak istediği son izlenimlerini topluyordu diye düşündüm, o sırada emir verdi, arabayı Spanish Harlem'deki bir sokakta kaldırımın kenarına çektik. Film yıldızları ve Meryem Ana resimleri ile süslenmiş vahşi, cafcaflı ve kasvetli bir mahalleydi burası. Kaldırım kenarlarındaki meyve kabukları ve yırtık gazete kâğıtları rüzgârda uçuşuyordu, yağmur durmuştu, gökyüzünde mavi lekeler açılmıştı, fakat rüzgâr hâlâ gürültü koparıyordu.

Holly otomobilden dışarı çıktı; kediyi de yanına aldı. Başını okşadı ve "sen ne dersin?" diye sordu. "Senin gibi güçlü bir herif için burası uygun bir yer. Çöp tenekeleri. Sıçan bolluğu. Birlikte gezeceğin bir yığın serseri kedi. Öyleyse tüy bakalım," diyerek onu bıraktı. Kedi eşkıya suratını yukarı kaldırıp korsan gözleriyle Holly'ye sorar gibi bakarak yerinden kımıldamayınca, Holly ayağını yere vurdu. "Defol, dedim!" Kedi ayaklarını sürüdü. "Hadi yürü dedim sana," diye bağırdı ve otomobile atlayarak kapıyı hızla çekti. Şoföre, "sür," dedi. "Sür, sür!"

Donakalmıştım. "Evet, sen bir sürtüksün. Öylesin."

Başka bir caddeye saptıktan sonra cevap verdi. "Sana söyledim. Bir gün nehrin kıyısında karşılaşmıştık. Hepsi bu. İkimiz de özgürüz. Birbirimize hiçbir zaman söz vermedik. Hiçbir zaman..." Sesi söndü, incecik oldu, yüzünü hastalıklı bir beyazlık kapladı. Araba trafik ışıklarında durmuştu. O anda kapıyı açtı ve sokaktan aşağıya doğru koşmaya başladı. Ben de arkasından koştum.

Fakat kedi, bıraktığımız köşede değildi. Hiç kimse yoktu sokakta, hiç kimse, yalnızca işeyen bir sarhoş ile tatlı tatlı şarkı söyleyen bir grup çocuğun başında duran iki zenci rahibe. Holly'nin sokağın bir ucundan ötekine atılmasını, ileri geri koşmasını görmek, "hey, kedi. Neredesin? Gel buraya kedi," diye çığlıklarını duymak için çocuklar evlerinden çıktılar, kadınlar pencere kenarlarından sarktılar. Yamru yumru zayıf bir oğlan Holly'nin ta yanına gelip, ensesinden tuttuğu ihtiyar bir erkek kediyi sallayıncaya kadar bu sürdü. "Siz güzel bir kedi ister, bayan? Ver bir dolar."

Otomobil ardımızdan gelmişti. O zaman Holly kendisini otomobilin yanına götürmeme izin verdi. Kapıda durakladı. Benim arkamdan baktı, elindeki kedisini hâlâ satmaya çalışan oğlanın yanından geçti: "Yarım dolar. İki çeyreklik. Çok değil." Tam o anda Holly titredi, ayakta durabilmek için kolumu tuttu. "Ah, Tanrım! Biz birbirimize aittik. O benimdi."

O zaman ona söz verdim, buraya gelip kedisini bulacaktım: "Söz veriyorum, ona bakacağım da," dedim.

Gülümsedi, neşesiz bir gülümsemeydi bu. "Ama ben ne olacağım?" dedi fısıltıyla ve tekrar titredi. "Çok korkuyorum Buster. Evet, en sonunda. Bu hep böyle sürüp gidebilir. Elimdekini atıncaya kadar benim olduğunu

bilmemek. Kötü kırmızılıklar, bunlar bile hiçbir şey değil. Şişman kadın hiçbir şey değil. Fakat bu; ağzım o kadar kuru ki yaşamak için tükürmem gerekse, yapamam." Arabaya girdi, koltuğa çöktü. "Özür dilerim. Haydi gidelim."

Domates'in Domatesi kayıp ve yeni bir gelişme: Uyuşturucu maddelerden tutuklu aktristin, şebekenin kurbanı olduğuna inanılıyor. Holly, Rio'ya vardıktan sonra, basın haber verdi: *Kaçan çapkın kız Rio'da.* Anlaşıldığına göre Amerikan yetkilileri onu bulmaya çalışmıştı; kısa zamanda bu konu da unutuldu, yalnızca dedikodu sütunlarında ara sıra söz konusu oldu. Konu yeni bir haber şeklinde yalnızca bir kez canlandı. Bu, Domates Sally'nin Noel gecesi Sin Sing'de kalp krizinden ölmesi dolayısıylaydı. Bir kış geçti ve Holly'den hiçbir haber gelmedi. Kırmızı tuğla binanın sahibi, Holly'nin bıraktığı eşyaları sattı —beyaz saten çarşaflı yatak, halılar, değerli Gotik sandalyeler. Dairesine yeni bir erkek kiracı taşındı, adı Quaintance Smith. O da Holly'ninki kadar gürültülü partiler vererek birçok beyefendiyi eğlendirdi —fakat bu kez Madam Spanella bunlara karşı gelmedi; genç adama aşık olmuştu, ne zaman delikanlının gözü morarsa, ona çiğ et bulurdu. Baharda Holly'den bir kart geldi; kurşun kalemle karalanmıştı.

"Brezilya hayvanca bir yer, ama Buenos Aires güzel. Tiffany'den güzel sayılmaz, ama hemen hemen. Yüce bir Senor'a bağlandım burada. Aşk mı? Sanırım. Her neyse, kendime bir daire arıyorum. (Senor'un karısı ve yedi çocuğu var.) Adresim belli olur olmaz sana bildireceğim. Kucak dolusu sevgiler."

Fakat bir adresi olduysa bile bana hiç göndermedi. Bu beni üzdü, çünkü ona yazmak istediğim öyle çok şey vardı ki: İki öykümü satmıştım, Trawler çifti boşanma davası açmıştı, kırmızı tuğla bina perili olduğu için oradan taşınmıştım. Ona, en çok kedisi hakkında yazmak isterdim. Sözümde durdum, kediyi buldum. Her gün işten çıktıktan sonra, Spanish Harlem sokaklarında haftalarca dolaştım. Birçok yanıltıcı işarete rastladım, kaplan çizgili kediler gözümü aldı, fakat hiçbiri o değildi. Kış ortasında, soğuk, güneşli bir Pazar günü, öğleden sonraydı. Ilık görünüşlü bir odanın temiz

tül perdelerle çevrelenmiş, çiçekli saksılarla süslü penceresinde oturuyordu. Şimdi bir adı vardı herhalde. Adının ne olabileceğini merak ettim. Kendine uygun bir yer bulmuştu artık. Afrika'da bir kulübede ya da nerede olursa olsun, umarım Holly de kendine uygun bir yerdedir.